

192.870

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

192870

OS

Országos Széchenyi

67. Akkor támadtak a' Magyar Újságírók. A' Magyar Újságok' története.

68. A' Magyar tudós társaságra akkori, és utóbbi törekedések.

69. Második Leopold, és mostan országló kegyes Királyunk alatt a' Magyar Literatura nagy előmenetelt tett.

70. A' Folyóirások számosan jelentek meg. Most azok meg szűntek.

71. Jutalmok által gerjesztettek a' Tudósok a' nyelvnek vizsgáltatására, és Magyar könyvek' irására.

72. Nyelvünknek nevezetesebb Grammaticusai. Révay Epochát tett.

73. A' Magyar Theátrum' története.

74. A' Haza törvényeinek Rendelése a' Magyar nyelv iránt.

75. Mennyire terjedt a' Magyar nyelv?

76. Kik ezen Században a' jelesebb Írók?

77. A' Magyar Literatura' gyarapodásának akadályai.

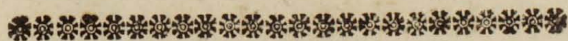
78. 'S Annak elő-segítő eszközei.

SEDECZIÁS, KESERVES JÁTÉK:

Mellyet

Magyar Nyelven szerzett

KUNITS
FERENCZ,
Jesus Társaságának Szer-
zetes Papja.

KASSÁN,
Nyomtattatott az Akadémiai betűkkel
1753-dik Esztendőben.

MÉLTÓSÁGOS
SZALAI
G R Ó F F
BARKÓCZI
FERENCZ

ÚRNAK:
EGRI PÜSPÖKNEK:

F E L S É G E S
ASZSZONYUNK, **KIRÁLY**UNK

VALÓSÁGOS BELSŐ
TANÁCSÁNAK:

HEVES'SZÓLNOK
FŐISPÁNYÁNAK:

ORSZÁGUNK
FŐTÖRVÉNY-SZÉKE
NAGYTAGIÁNAK:

&c. &c.

T I S Z T E L E T I R E.

R
2

R
1863

A' Játéknak Allapattya.

Valóságos Urától el - pár-
tolt, kárhoztató bálvá-
nyozatnak dühödött Jerusálemet
meg - szállá, vívá, vévé, fel dú-
lá Nabuk Assyriának Királya: Se-
decziás Királyt pedig, ki-vájtván
elebb szemeit, kardra hányatván
gyermekait, kötözve viteté Ba-
bylonba. Királyok 4. k. 25. r.

A' BESZÉLGETŐ SZEMÉLYEK.

SEDECZIÁS, Judának Királya.	NÁBUK, Assyriának Királya.
JOSIÁS, Sedecziásnak Fia.	EVILMER, Nábuknak Fia.
JEREMIÁS, Proféta.	RAPSAK } Fő-Had- nagyok.
MANASSES, Fő-Tanátszó.	ARZAK }

KÉT KIS FIA Sedecziásnak.

I. VÉGEZÉS.

1. *Ki menet.* **M**Eg-győzöttetett Sedecziás Fiaival együtt Egyiptusba igyekezik. 2. Bárorságos útat vitarván minden felől Manasses, Sedecziás el-jegyzi élemeresb fiának Jofásnak, merre tartson? 3. Hogy pedig maga más úton siessen Egyiptusba, Manasses jóvafollya. 4. De fzembe esvén vele Jeremiás, meg-állította egy pályáig, és meg-intvén, de hiába, tévelygő igyekezetéről a' Királyt, önnön kinyére szabadította. 5. Midőn Királyának, Nemzetének sanyaruságát íratya Jeremiás. 6. Nábuk hadának markába esik. 7. Evilmér Rapsakra akadván véletlen, el-beszéli, mi módon ragadái halálos veszedelemből egy némelly isméretlen ifjú.

I. KI-MENET.

Sedecziás, Jofias, két kis Fia.

Sede. ELég már édes Fiaim, elég! ime' a' melly helyeken forgunk, rakvák fegyverrel, rakvák veszedelemmel. Láttjátok-e' ellenünkben ama jeles világokkal ragyogó dombot? azon vere sátort a' gőgös Nábuk. Láttjátok-e' ezt a' kitlen térséget? egészen el-lepé Assyriának támentalan népe. Mihelyt vidámitani kezdi a' kies hajnal piros fugárrival a' homályba öltözött földet, leg-ottan réánk fereglik, réánk út Nábuknak diadalmas hada. O gyöngé édes gyermekeim, ki temérdek nyomorúságra nemzettelek titeket! *i Fia.* O édes Atyám! *Sedec.* Néha napján valóban bóldog, most felette bóldogtalan Apa! ime' már harmad éj burittya réánk a' kegyetlenkedő tfillagzatokat, a' mi-olta el fogtalak titeket édes Anyátoknak szerelmes kebelétől, Sionnak gyönyörűséges várától: mellyre, jaj veszély! már tágos rést szakasztott a' boszszú-álló ég telhetetlen Nábuk ragadozó népeinek, dühösködő fáklyáinak. En azonban melly veszedelmes szaladásra, melly göröngyös útra vetem ártatlan, gyöngé tsemetémet! Ime' Jofia, ime'

ime' az őfvény, melly téged Egyiptusba vífzen: Ime' az erdő, mellyben én a' fené-vadák segedelmére támasztom reményem. De vallyon hol kéfik Manaffes? ime' már réánk pirúl a' hajnal, már hanyat homlok dönti veszélyünkre a' rettentő napot, 's még sem hoz tsak egy pihenésig-is nem halasztandó választ? Ah Fiam ha a' meg-bántódott ég engem kifogna forgatni ügyefogyott életemből; ezen darága, ezen ártatlan magzatokat, édes fiaimat, édes egyeidet a' te hűségdre támasztom: te légy kérlek, mind egyre bátyok, te Apjok. *Jofias:* Ah szerelmes Atyám már felette fulyos keserveket ne toldjad e' féle szívemnek minden izeit hafogató igékkal: a' jó Isten ki ragadja a' vérengező pogánynak markából ezt az ártatlanságot, ezt a' Dávid házának vég tsemetejét. De ime' Manaffes.

II. KI-MENET.

Manaffes, és a' vóltak.

Sede. MI hír tehát lelke barátom? úgy tartom, hogy minden szempilantás életemre jár. *Manaf.* Bátorság minden felől: a' menyire fülem, szemem fájdehatá, mély álomba merült az ellenkedő

kedő tábor, mind ez, mind amaz út mentt az ellenségtől, biztos. *Sedec.* Vidámúly régi reményem! nem hágy tserben irgalmas Istenem: nem máfollya máfolthatatlan ígérétét, mellyet jövendő állapotomról gondoskodó lelkemnek tön tsalhatatlan igazságától ihlett Próféta emez igékkal: *Judának Királya, nem veszt téged Káldeus kardja: nem tűnik szemedbe Babylonnak tornya: szép tsendel fogad életednek tárgya.* Ez ígérethez képeft se fogság, se erőszakos halál nem éri fejem. De ellent mond mind egyre, 's maid nem tövestől ki-forgat minden reményemből ama megáltalkodot Jeremiás. *Josia*, válylunk már-el egy máftól, hogy ha talám engem bal kezére fogna, téged jobjára fogjon a' szerentse. *Jos.* Ah távúl légyen tölem szerelmes Atyám, hogy meg-kémélvén töled karomat, máfra bízzam üdvözségedet. *Sedec.* *Josia* üdvözségemben, üdvözségdben jár, a' mit akarok: fogadd szavam: Te ez úton a' pataknak partyát mellőzvén, hafs az erdőnek derekába: én ugyan oda más úton igyekezem: Ime' a' szentelt berek, mellynek sötétesb barlangja a' régi Királyok tetemeit foglallya magában: ottan édes eleinket emlekeztető márvány koporsóknál várjad bús Apá-

Apádat: én ezen küsded ötséidet, folyos, de felette kedves terhemet vífzem magammal: egybe gyűlvén ottan, Egyiptus felé fietettyük félelmes útunkat. O Egyiptus bóldogtalan forsomnak vég reménye! fogadj kívánatos kebeledbe édes enyémme. Indúly, mit kéfel, indúly már, parantsolom. *Jos.* Szívem, fejem hajtom parantsolatodra: de ne vélyed, hogy, ha téged a' mostoha szerentse --- ah távoztafsátok ezt jó egek! hogy tsak egy napig-is folytassam utánad éltemet. A' nagy Istenre esküszöm, szerentsés, és szerentsétlen ügyöddel azon egy vágásban jártatom ügyömet: Isten hozzátok édes Apám, édes egyeim. 2 *fiú.* Isten hozzád édes bátyám. *Sede.* Ballagj már: Isten veled.

III. K I - M E N E T.

Sedecziás, Manasses, küsdedek.

Sede. ÖRök Istenem ki temérdek gyanúval, ifzonyodással bolygattya, gyötri lelkem Jeremiásnak mind egyre dörgő fenyegetése! Manasses véled-e', hogy illy nemességel, indulattal, jóssággal tündöklő magzatok nem érdemlenek lágyabb szerentsét? *Manas.* Igen-is érde-

demlenek: sőt csak hamar tapasztnak-is, holott Egyiptusnak hatalmas Királya, tött szövetségéhez képest, újlag ki száll bizonkodó hadával az el-hagyott mezőre, és előbbi győzedelmével kérkedő Nábuknak földig tsöpüli dőlődségét, fogytig ki fatsarja 'zakmányait. Ne-is rettentsen ó Király amaz észelős Prófétának sültelen tsátsogáfa: a' Felsegek állapattya megértt jó tanátson, erős karon, nem tudja mi mesén, agg regén forog. De maga nem vészed-is tréfára Jeremiás szavát; úgy-is bátorságos ügyöd: miért, hogy a' ként-is: *nem veszt téged Káldeus kardja: nem tűnik szemedbe Babylonnak tornya: szép tsendel fogad életednek tárgya.* Sede. Adják a' jó egek! ez nékem édes reményem: ez búzgó kérelmem! ha pedig ugyan el-tekéllette a' Seregek Ura, hogy valaha szembe szökjem fene Nábukkal, ah foha se lássa hátomat fejemre járó ellenségem. Menyünk édes Fiaim. *1 fű.* Edes Apám tellyes akaratom, mind egyre nyomodat űznöm: O bár tehetségem-is!

IV. KI-MENET.

Ugyan azok, Jeremiás.

Jerem. **A**lly-meg Király: hová fiesz?

Sede. Ime' Jeremiás! *Mana.*

Mi

Mi patvar hozá ide ezt az álmodozó herét? Király minden kéfedelem --- *Sede.* Lódüllünk tehát. *Jerem.* Ne hértelenkedjél Király: ha innen indulsz, veszned kell: a' míg velem léendesz, távul a' veszedelem: erre bátorít Israelnek Istene, a' ki hozzád küldött. *Sede.* Mond-ki tehát, mi jót hozzád? *Jerem.* egyetlen egyet, tudni-illik üdvözségedet. *Sede.* O egek! 's mi üdvözségemet? *Jerem.* A' mellyet észeeveszett dagályod a' halálnál-is ifzonyatosban útál. *Manaf.* O Király se helye, se ideje, hogy ennek a' szemfény vesztőnek tsevegését halljad. *Jerem.* Manassé rövidébb porázra fogd mosdatlan nyelvedet, álkalmatosb üdöre kémeled déltzeg szájadat. Te pedig Király ugyan valóban figyelmezz szavamra: Ki vagyok én, úgy mond a' Seregek Ura, hogy buta feledékenségre vévén engem, Egyiptusban veted reményedet? hogy falba rúgván mindenható kezemet, Szentegyházomnak bátorságos Óltárit, régi eleidnek Szentséges Törvényét bálványozó nemzetségre támasztod étedet, ügyödet? Vallyon azért rettentém-e' olly szertelen tsudákkal Egyiptust, holott sullyos bilintseiből ki-vetkeztetém hajdani őseidet, hogy valaha térdet hajtson Egyiptus-

ptusnak Jákob háza? de minek fejtegetem a' meg-aggott dolgokat? tekénthetfe' teñen magadra: holott te előtted országló Joakimot temérdek vasba szorítá, keserves rabságra ragadá Nábuk, vallyon kifzállítá ezen vér szopó Pogánynak szívébe ama kegyes gondolatot, hogy töled Dávid házának vég tsemetéjétől el-tiltaná dühösködő törét, sőt Királyi székre ültetne? talám Egyptus? a' mellyet most eszelős kunyorálással édesgetsz fegedelmedre? ó, hiú remények! én valék, úgy mond az Úr, én, a' ki arra bírák a' diadalmas Nábukot, hogy téged Királyi felségre magasztallyon: én, a' kinek imáandó nevére te Nábuknak örök hűséget esküvel: most pedig éktelen kábaságnak, gonofzságnak dühödvén, Faraóval buta szövétségbe ereszkedél: de bezzeg meg-is adád árát éretlen tsavargásodnak: nagy ortza pirúlva, nyakra főre düle ki a' küzködő mezőből ama derék támaszod: te pedig ki-forgattatván Országodból, népedből, Királyi lakodból szerte-féjel bújdosol, majd ide, majd amoda kapdosz. De ő bódogtalan hová rejtezel már? kire támaszkodol? kiben veted mindenből ki-kopot bizodalmaidat? *Sede.* Irgalmas Istenemnek igéiben, a' ki - - -
Jerem.

Jerem. O ki meszfe botorkász tompa eszeddel Istennek valóságos végezésétől! való ugyan, hogy nem veszt téged Káldeus kardja, való, hogy nem tűnik szembe Babylonnak tornya: de az-is való, hogy Babylont nem látni olly tetézt keservedbe telik, hogy, ha tsak mulólag tüntetem-is eszembe ezen sorfodat, legottan fel-borzzad egész testem, ifzonyattyában szinte el-ájul lelkem. *Sede.* Hadd értsem tehát már egyszer, a' mit olly sűrű homályal burítasz: Ime' már hányatlik az éj, melly felette meg-félemlett lelkemnek néminémű bátorságot nyújt. *Jerem.* Istenednek kegyelmében, nem az éjnek homályában vagyon biztos védelmed; ha tsupán arra, nem éjjeli bolyongásra támasztod meg-tántorodot ügyödöt. *Sede.* Mit kell tehát tselekednem? *Jerem.* Ne állasd Egyptusban reményedet. *Sede.* Nem állatom tehát, ha ugyan akarod: de kihez folyamodgyam máshoz? *Jerem.* Bódog, emlekezetű őseidnek Istenéhez. *Sede.* Ugy de ha ez már engefztelhetetlen haragra, gyűlölségre, boszszúra vette Dávidnak hajdan kedves házat? *Jerem.* Haragjának közepette-is könnyen lágyul ő könyörületességre: vesd-le már egyszer ő Király dagályos szűvednek meg-aggott dől-

dőlfőtségét: higgy Istennek, tellyesítsd önkényt parantsolattyát: menny Nábukhoz: és meg-tart téged irgalmas Istened; *Sede.* Mitsodát? én mennyek Nábukhoz? mit javallasz kérlek? én Nábukhoz ama fenevad Pogányhoz, édes Enyéimnek vérével töltözött, önnön véreimet szomjúhozó, telhetetlen göggel pépeskedő ellenségemhez? én Nábukhoz, a' ki önképpen hozzá hódult Joakimot kegyetlenül ki-tolá ez árnyék világból? én Nábukhoz, kinek hitefzegett dühőssége most-is keferves rabsággal zaklatya Joakim fiát, kit a' te botor unfolásod bír vala reá, hogy ennek a' Pogánynak kebelébe vessé magát? 's véled-e', hogy lágyabb szerentsét várhatok én, a' kit fokkal ifzonyatosb bosszúra keres ama fene? *Jerem.* Más farkon forog a' te ügyöd: nem von illy parantsolatot Joakim, nem tón néki illy ígéretet Israelnek Istene, kinek kezében vannak a' felségek szivei, kinek akaratyán fordul-meg mind kegye, mind kegyetlensége az emberi alatsonságnak. Nem de nem, holott Joakimot halálra, Unokádat rabságra ragadja vala Nábuknak dühőssége, téged Királyi székre emele ugyan Nábuknak kegyelme? *Sede.* O ki-irtóztató esetet emlekeztetfz velem!
 minck

minek biztatfz ezen Pogánynak irgalmával? nem irtózom én felette el-áradot fanyarúságomat eméftendő haláltól, hanem tekintetitol, szavától, dorgálásától elébb-kedvező Pogánynak: e' felet ezen apróságnak, édes véremnek veszfelyét féltem. Ne tartóztasf már Jeremia: hadd dugjam bátorságos rejtekbe, ezt az ártatlanságot. *Jerem.* De vallyon mi bátorságos rejtekbe, ha falba rugod üdvözseges tanátsom? *Sede.* En másút keresem üdvözsegemet: hafad már az ékes hajnal: ha tsak Babylont nem látandom: mind a' többivel keveset törödöm. *Jerem.* Eregy tehát, a' hová déltzeg indulatod vonfzon: fenkin sem téfzen erőszakot az Isten: ha atyai tanátsát megvetendi az ember, önnön kinyére szabádtya: de jaj ki-orvosolhatatlan kárával a' meg-általkodott akaratnak! Álly már elébb nem marasztlak tovább, nem-is állatom itten további bátorságodat. *Sede.* O szerelmes magzatim! *Manaf.* Menyünk már egyfzer. *Sede.* Ha Babylont nem látandja Apátok, titeket sem szorongat annak vasa. Isten hozzád mind egyre döngölő Prófétám. *Jerem.* Engem tsupán a' te üdvözsegednek szerelme fzegez ide.

V. KI-MENET.

Jeremiás.

Jerem. **O** Israelnek kies háza! ô Sionnak ditsőséges laka! hová lén elébbi ditsőséged? hová hajdani méltóságod? valóban böldegtalan Sedecziás, ha el-fogod füledet, szüvedet tanátsomtól! de mi zaj ütközik fülemben? el-távozom innen: de se efzetem, se munkámat nem kéméllem, hogy vesztének dühödöt Királyom ügyét enyhítem.

VI. KI-MENET.

Rapsak, Vitézek, Jeremiás.

Raps. **I**Me' az erdő: fogjátok körül minden szögeit, végeit, hogy kezembe kerésem, a' kit keresek, de ime' egy valaki ütközik szemembe: ki vagy? akár ki légy: szakálomra veszem életedet, szabadságodat, ha az el-illantott Királynak nyomára mutatsz. *Jerem.* En mutassak? inkább vesztém életem, mindenem: mondok mindaz-által valamit, te halhadfza: Oda rejtezett a' Király, holott füstbe tünteti minden szorgalmadat; ha tanátsom mellől el-nem álland. *Raps.* 'S mi tanátsal kérkedel? véled-e', hogy meg-játszod-tatya

tatya felette szemes keresésünket? *Jerem.* Azon tanátsnak valóságát hiú igyekezettel fefezeted: ha adóját tudni akarod: én vagyok. *Raps.* Igen fokát építész darabossan szerkesztetett ravasz-ságodon: mi hasznot hajt már nyakas hűséged mindenéből ki-forgatott Királyodnak? *Jerem.* Mennél külsőbb hasznot, annál nagyobb ditséretet. *Raps.* Igen fokáig tűröm durvaságodat: tudjad, hogy csak hamar vagy éltedet, vagy kába hűségedet veszted. *Jerem.* Mit? éltemet? sőt tudjad káldor, hogy kivált figyelemmel kellyen védelmezned, tisztelned ezt, melyet különös bősüben tiszteletben tart tennen Urad. *Raps.* Ne kötekedjünk tovább e' vén szatyorral: verjétek vasra, hirtzollyátok a' táborba. *Jerem.* O ha bátorságos réft szakasztana szoros bilintsem tétovázó Királyomnak a' szabadságra! ki örömeft temetkezném éltem fogytáig akár-melly iszonyatos tömlőtznék üregébe! *Raps.* Ragadjátok-el már én kezdett útamat nyomozom.

VII. KI-MENET.

Rapsak, Evilmér.

Raps. **O** Istenek! mit látok? nagy Nábuknak nagy fiát. Mi szél hozott

zott ide? honnan? 's miért magánofon & Fejedelem? *Evilm.* Kedves atyámfia tsak most menekedém halálos veszedelemtől: nem-is tudom, ki fegedelmével? *Raps.* Talám a' meg-rémült 'Zidóság mert meg-támadni? *Evilm.* Sőt ugyan egy némelly 'Zidónak kell köszönnem életemet. *Raps.* Mint, 's hogy kérlek? *Evil.* Alig kezde új napra fakadni az őrvendetes hajnal, leg-ottan új viadalra búzog vala, ki-is ragadá a' táborból vidám iffiúságom. *Raps.* Késéretlen merél-e? -- *Evil.* Egynéhányod magammal valék: de midőn a' meg-futamtott ellenséget febefen nyomozom vala, sűrű erdőbe merüle ijettében ő, én pedig el-veztetém az útát heveskedésemben; 's ime' midőn témérdek ág bog között vesződöm gyors paripámon, egy sötétes hegynek üregéből ifzonyatos medve kele előmbé, és telhetetlen éhségtől szorongatván megjárja mérges szemeivel minden szögeit az erdőnek: szemébe ütköztvén gyámtalan fejem, leg ottan irtóztató bőmbőlésre fakada, reám rohana: én sem rőtelkedém, szembe szökém a' fenével, neki szegezém kéz ijamat, kopjámat: de hiú igyekezettel: felette bojtos bőre meg-játzodtatá minden erőmet, fegyvere-

veremet: kihez képest idegen fegedelemre szorúlván, keserves üvöltésre fakasztám torkom: az alat pedig nyakon ragadá lovamat, szűgyébe szegezé mérges körmeit a' veréngező fene: 's ime', holott már egy tzerina szálon függ vala életem, nagy véletlen nyakra főre siette védelmemre ezen egy kardal fegyverkezett bátor iffiú, a' ki feledékenségre vévén saját életét, a' kegyetlenkedő vadvadnak rohana, hasába gyaká törét, földhöz veré: 's így engem egyéb-ként elkerülhetetlen halálnak torkából ki-ragada. tsupán annak kell köszönnem életemet, üdvözségemet! azonban ő Istenek -- holott szives köszönettel akarám fogadni hálálhatatlan kegyelmét, nagy szaporán el-kapá szemeimtől leg-kívánatosb személyét. *Raps.* 'S miért nem kínál meg minden ki-telhető bérrel? miért nem vetél gerebet futamodáfra hajlott üdvözétődnek? *Evil.* Mit nem mondék! mit nem tselekővém! de nagy hiába. Alig tere magához a' veszedelemnek szertelenségében szinte el-ájúltt lelkem, alig vetém ama nemes, amaz ékeséséges iffiúra szemem, leg-ottan búzgó szerelemre gerjede szívem: kérdém fohászkodva: ki legyen? ő vizfont kívánnya vala tudni: ki légyek?

légyek? halván nevezetemet, nemzet-ségemet, el-bámúla, és szorosb tekén-tetre vévén mély álmélkodásában or-tzámát, meg-állá: végre szerelem, és gyűlölség közöt habozván, imigyen szól-líta-meg: El-mehetsz már bizvást: tud-jad azonban, hogy az tartotta-meg, a' kihez meszfűnven sem illet meg-tartani, életedet. De ki légyen? most ne tuda-kozd: talám meg-tudod valaha: azon-ban nyúits jelt, mellyről elébb vagy útóbb meg-ismérhets. En azonnal le-öldvén kardomat, kezébe nyújtám, ő vi-szont nékem adá az övét: de maga sűrő könyörgéssel untatám, hogy meg-ismér-tesse magát; fiketségre fogván unfolá-fomat, sebes fietve a' bereknek dere-kába rugaszkodék. *Raps.* Ne búsuly: meg-ismérteti magát alkalmasb időben. *Evil.* Ezt óhajtom egyedül: te parantsold-meg az űr állóknak, hogy ha egy valaki, a' kinél kardomat látandják, táborunkba ki-vánkozik, azonnal hozzám szabadítsák. *Raps.* Híven el-járok benne: de úgy lát-szik, mint ha felséges Apádnak záfzlói ki-tódúlnának a' táborból: jerünk, men-nyünk végére: talám a' te életedet félti. *Evil.* Mennyünk: ő ha szerelmes üdvö-zítöm-is velem volna!

II. VÉ.

II. VÉGEZÉS.

1. *Ki-men.* **O**Hajtva óhajtván Ná-buk, keleptzéjébe ke-réteni Sedecziást, Rapsfaktól érti, hogy a' fog házban légyen már egy valaki, a' ki tudja, hol bolong-jon Sedecziás? 2. Ott terem azon-ban Arzak, híret hozván: gyerme-keivel együtt már el-fogatott Sede-cziásnak. 3. Jeremiás, Nábuk elej-be viterik, és Sedecziásról múlólag, Nábukról bővebben szólván, íza-badon botsáttatik. 4. Holott Ar-zak Sedecziásnak rabságát jelenti vala Nábuknak, ez el-parantsol-lya magától Jeremiást. 5. Hogy pedig ennek Sedecziásról tört jó-vendölését fűstbe tüntesse, el-te-kélli, hogy tsak hamar ki-tünteti Sedecziást e' világból. 6. Nábuk keményen dorgállya, és erőszakos halállal fenyegeti Sedecziást, de ez Isten ígérétehez bizván, nem igen indul-meg rajta. 7. És tsak
B 3 arra

arra kéri Arzakot, hogy Jeremiással folytatandó magános beszélgetésre fegetse.

I. KI-MENET.

Nábuk, Rapsak, Vitézek.

Náb. VALÓ kedves hívem, való, széles e' világ birodalmam alá hajlott: Jordán, Tigris, Nilus, Indus tédet hajtanak Eufrátésnek: hogy új győzedelemmel ditsekedhessem, új világot kell keresnem, mellyre diadalmas karomat terjeszszem. De véled-e', hogy eltellet már bődökságom? Semmiképpen: minden e' ditsőségemet merő árnyéknak tartom, a' míg egyszer-is, másszor-is párt-ütő Sedecziás, lántzaimat bilintseimet nem pöngeti. *Raps.* Királyok Királya, hogy ez-is markodba kerüllyön, semmi ősvény, semmi rés nintsen, mellyet meg-nem állottak volna ör-álló vitézeim: vitézlő emberségemre fogadom, hogy ezt a' hite-fzegett Istentelent-is tsak hamar lábaidhoz borítom. *Náb.* Hát a' fi-am! hogy mere olly kietlen pusztába ereszkedni? olly veszedelembe, hogy életét ellenségének kellyen köszönnie? de fatsartál-e' a' foglyokból valami bizonyost

nyost az ellenségről? *Raps.* Tsak imént vereték egyet vasba, a' ki szertelen bátorsággal állattya vala, hogy ő tudja legközelebb, hová veztezett legyen Sedecziás? *Náb.* 'S mi a' neve azon rabnak? *Raps.* Ki-nem fajtolhatám belőle: de igen fen-héjazó mérészségéből arányzom, hogy nem köz ember: sőt midőn ijezetem vala, hogy bolyongó Királynak adott tanátsát ki-vegyem belőle: kinyes szilajsággal imigyen mere torkolni: óva, kegyesen, tisztelen bányal velem, a' kit Királyod-is nem tsekély tisztelettel méltóztat. *Náb.* 'S olly mérészségre mere fakadni? hozasd tüstént ide. *Raps.* Mennyetek vitézek, állasátok szaporán Urunk elejbe: de ime' Arzak siet hozád. *Náb.* Jöjön bizvást.

II. KI-MENET.

Arzak, és a' Vóltak.

Arz. A' Jó Istenek tetéztet áldomásokat áraszszanak reá felséges Uram! *Náb.* Mi hír vitéz hadnagyom? *Arz.* Vafat pönget már hite-fzegett ellenséged. *Náb.* Talám Sedecziás? *Arz.* Igen-is ő Király. *Raps.* Nem de megjövendőlém! *Náb.* Hol kerétted ke-

leptzédbe a' párt-útót? *Arz.* Ama szoros ösvényen, melly a' régi Királyok temetkező helyére vízzen. *Náb.* Vele valának-e' magzattyai? *Arz.* Két küsded gyermeket vezet vala: ezen apróságnak sűröséges könyvei, szerelmes ölelgetési, amannak védelmekre gerjedett szertelen búzgósága nyilván jelengetik vala, hogy édes magzattyai légyenek. *Náb.* Hát nem késérte-e' más valaki? *Arz.* Igen kevesen: de mind azok tsak egy parányi hartzot álván, nyakra före rejtézének az erdőnek sűrőjébe. Hanem, holott már bilintsezni kezdők a' Királyt, reánk úte nagy véletlen egy felette jeles iffiú, a' ki álmétkodtató hűséggel, erővel szepelkedék a' Király védelmére. *Náb.* Meg-fogtátok-e' azt-is? *Arz.* Nem Király: miért hogy fajdétván, hogy maga hallatlan bátorsága, vitézsége, számos serreg ellen tsupa lehetlenséget vitat, meg-tzáfola telhetetlen búzgóságát, és a' mint hallók, Egyiptus felé fiete: de farkon nyomozzák könyű lovagaink, nem is kétlem, hogy utól érik. *Náb.* Ha azt az iffiat hálónkba nem ejtenők, oda volna 'zakmányunknak veleje: mert nagyon tsalatkozom, ha nem ő az ál, és hite-szegtett Királynak öregbik fia, a' kin tellyes remé-

reménye állapodik. *Arzak,* mihelyt táboromba lépik Sedecziás, hurtzollyátok barom gyanánt lábaimhoz az éktelen párt-útót. *Arz.* Pontra tellyesétem imá-dandó parantsolatodat.

III. KI-MENET.

Jeremiás, és Vóltak.

Raps. **F**Elséges Uram, ime' türhetetlen búzkeséggel pufasztott rabod. *Náb.* 'S te vagy-e' az, a' ki olly fennyen héjasz? te, a' ki tennen tehetségeden állatod bizodalmatat? de tudjad, hogy hiú minden reményed, ha himezés hámozás nélkül ki-nem vallod mind, a' mit párt-útó Királyodról valhatz, --- *Jerem.* Tudjad Király, hogy gógós dörgéfed éppen nem döbbenti szívem: mindazon-által, hogy értekezéfed merő levegő eget ne hassogasson, halhadzsa, a' mit mondok: birtokodban vagyon ugyan Judának Királya, de a' melly boszszút forralz reá, fűstbe mégyen: akár mint boszonkodjál, nem ontod vérét, életét, nem látya Babilónban tartandó győzedelmi pompádat: ez másolhatatlan ígérete az örök lstennek: mindaz-által nem kedvező, hanem bószzu-álló lstennek; miért hogy

meg-általkodott Királyom durtzadt süket-
ségre vette minden tanátsomat, sőt,
hogy valóban ki-mondjam, mindenható
Istenem tanátsát, a' ki femmiségemnek
rebegő nyelvét választá, hogy az ő imá-
dandó parantsolatit hirdeffe emberi ala-
tsonságokról el-felejtkezett, önnön kinye-
ken űgető, negédes Királyoknak, Feje-
delmeknek. *Raps.* Tekénthetfe ő Ki-
rály ennek a' kotzipórnak éktelen dagá-
lyát: 's vallyon ki sűgá-meg néki, hogy
békónkba szorúlt már a' hite-fzegett Ki-
rály? *Náb.* Szerentse, ha ezen fogoly-
nak szertelen mérészsége a' Próféták ne-
mére nem mutat; mert ísmérek vala Ba-
bylonban egy Ezechiél névű Prófétát, a'
ki szinte illy martzonán szokot szólni:
de vallyon mi mindenhatót emlegetsz te,
a' ki reád bizta légyen a' Felségek dorgá-
lását? a' ki gerebet vetheffen boszú-álló
akaratomnak? *Jerem.* Tudjad Nábuk,
hogy ha idején korán ki-nem sajtólod ne-
gédes szivednek dagályát, ezt a' fő Ural-
kodót még a' néma erdők, kietlen bar-
langok, fene-vadak-is meg-fogják ísmér-
tetni veled: azonban pedig én tölem-is
értsed rővédéden: a' kit én hirdetek: ő
amaz Isten, a' ki támentalan tartomá-
nyokra terjeszti fegyveredet, hiredet,
neve-

nevedet, birodalmadat: ő amaz Isten, ki-
nek parantsolattyára én diadalmas lábaid-
hoz borúlt Királyoknak már eleve: vasat,
bilintset, jővendő szolgálatyoknak jeleit
küldöttem. ő amaz Isten, kinek titkos,
de imádandó végezése hajdan tetézett ál-
domással környékezte, most tetézett fe-
nyétékére fogta Dávid házát, ő amaz
Isten, kinek végtelen hatalma, valamint
egyéb igádba szorúlt felségekre, úgy te
reád-is óhatatlan vasat, bilintset kohol-
hat. *Raps.* 'S hogy tūrheti ennek a' szem-
telen férgetskének durvaságát fő felsé-
ded? *Náb.* Nem tudom, mi titkos rémü-
lés, borzadás fogja-el szivem minden bo-
szonkodástól: úgy tetfzik, mintha ísmér-
ném: -- azzal mér ditsekedni, hogy
lántzot, bilintset ofztoogat a' Felségek-
nek: nem te vagy-e' ama hires Jeremiás?
Jerem. Mi tagadás benne, én vagyok. *Náb.*
Te, a' ki régen meg-jővendőléd jeles győ-
zedelmeimet? *Jerem.* Én, a' ki régen kö-
vetkezendő bóldogtalanságodat. *Náb.* Te,
a' ki bátran szemére vetéd Sedecziáfnak
Egyiptussal kötött szövetségét? te a' ki
eleve ki-fejtéd cselős párt-ütésének fi-
ralmas folyamottját? Vitézeim, oldjá-
tok le a' lántzot, állafsátok szabad lábra,
sőt kiváltt barátom gyanánt tisztellyé-
tek

tek ezt a' jeles embert. *Jerem.* O ki-kel-
letlen ezen ajándékokod ó Király! szüntel-
len keferőségre, siralomra éltetsz, szaba-
dítász! bizonynal örömöstebb erefszke-
dém mélységes tömlőtznék fenekére,
hogy sem mái kegyetlenkedéfednek ifzo-
nyatos jeleit szemlélyem! *Náb.* Talám
bánnád, ha méltán fel-gyuladott haragom
jövendőléfedet tellyesítené Királyodon?
avagy talám pártját-is akarnád fogni el-
nyöghetetlen pártolkodásának? *Jerem.*
Nem Király: minden hűségem, fegedel-
mem, mellyel Királyomnak szertelen sa-
nyaruságát enyhíthetem, merő szánako-
dás, merő siralom: a' melly tanátsal pe-
dig javára igyekeztem, ó maga helyes-
ben ki-fejti. *Náb.* Kérlek Jeremia ne
keferítsed mái kegyeségemet idétnen bú-
val, bánattal.

IV. KI-MENET.

Arzak, és a' Vóltak.

Arz. **F**Elséges Király diadalmas neved-
nek ditsősége ujjabb, meg ujjabb
fugárival vidámítsa széles e' világot. *Náb.*
Itt-e' már Sedecziás? *Arz.* Itt ugyan,
de olly rettentő borzadás fogá-el min-
den inait, izeit, hogy még az ortzája-is
tsupa

tsupa félelem. *Náb.* Igen meg-érdemli,
hogy Királyi haragomnak tellyes fullját
érezze. *Jerem.* Ó bődögtalan Király!
Náb. Te pedig Jeremia távozzál-el azon-
ban, ne talán jelen-léted néminémü eny-
hítést áraszszon az Istentelenre: akár ho-
vá fordétsa átkozott szemeit, fenkit se
lásson, a' ki könyörüllyön rajta. *Jerem.*
Régen meg-jövendölém ezt a' keferősé-
ges változást: ó ki sűrű siralomra kéne
fakadnom, ha szemlélném! ó szentsé-
ges, de fanyarusággal el tellet háza nagy
Dávidnak! Te azonban Király olly mér-
téket szabj kegyetlenkedő indulatodnak,
hogy vérét ne ontsad ügye fogyott, de
nagy Királyomnak: eszmélvén, hogy
fenki sem ontotta Dávid vérét, a' kit
utól nem ért volna Istennek boszszú-álló
keze.

V. KI-MENET.

Nábuk, Rapfak.

Rapf. **E**L-méne már a' negédes 'Zidó:
nem érhetem-fel eszemmel ó
Király erre a' mérész herére hajlott nagy
kegyeségedet. *Náb.* Magam sem fogha-
tom-meg Rapface: de mind egy tulajdo-
na ennek a' Próféták tsudálatos nemé-
nek, hogy fenki se merje sérteni: Iste-
nek.

neknek Istene, a' kit ők imádnak, igazgattya nyelveiket, minden felség, erő, harag ellen védelmezi. *Raps.* Ugy de ha annyira bősűllöd szavát, jusson eszedbe, hogy bofúra gerjedett akaratodat is hiú igyekezettel meri rettenteni. *Náb.* Ugyan e' gondolat győtri nagyon lelke- met: el-tekéllém ugyan, hogy Babylonban tartandó győzedelmi pompámban diadalmas szekeremhez köttetem ezt a' hite-szegett latort: de tartván, hogy ne talán nyakát szegje ezen végezésem, meg-másolám. *Raps.* Tehát mi ujjat koholtál fejére ő Király? *Náb.* Hogy eszelős reményének minden inait egy tsapá- fal el-vágjam, el-tekéltt akaratom, hogy mingyárt ma, e' helyen erőszakos halál- lal fejezzem-meg aggot gonofzságát. *Raps.* Igen bölts a' végezés: vigyázz, hogy in- góra ne erefzd.

VI. KI-MENET.

Ugyan azok, Arzak, Sedecziás, gyermekei.

Arz. **I**M-e' Királyoknak Királya, kinek ha- tározhatatlan hatalma, haragja raj- tad. *Sede.* O egek! mit látok? ő még a' halálnál-is ifzonyatosb tekintet! *Náb.* Me-

Merefzd-fel most-is gögős homlokodat Sedeczia, merefzd-fel, és a' kinek ékte- len bántódását nem általlottad, álljad- meg már méltóságát. Nem ez vagy amaz Országnek tartománynak Urát, ha- nem tennen Királyodat, tennen Uradat, tennen Üdvözítődöt eszméld bennem. Vajha korábban jutatta volna buta e- szedbe ezt, ama Királyi szék, mellyre magasztaltalak, ama Korona mellyel di- tsőitettelek, ama szentséges esküvés, mellyel hűségemre kötelezted magadat: de duzmadt feledékenségnek tengerébe süllyesztette mind ezeket szertelen há- lá-datlanságod. Mi bizodalom, mi erő bírt reá, hogy fejemre, sőt tennen vefz- tedre, szoros szövetségbe botsátkoznál Egyiptussal? hogy nékem kegyes gyá- molodnak, Királyodnak, sőt ama nagy Istennek-is, kinek felségét, hatalmát mind egyre hánya, veti, magasztalya nemzedet, esküvéffel állatott hitedet szeg- néd? hogy ujat vonfzanál ama nagy Is- tennel, kinek felségét az egeknek ma- gofsága, ama nagy Királlyal, kinek ha- talmát a' földnek kereksege imádja? sőt mivel se fegyvered, se hatalmad, se hi- ted, se jóságod fel-nem érhetette nagysá- gomat; ezzel éktelen gonofzságodat aka- rád

rád egy karba helyeztetni. Se tetézett jó téteim, se köteles hűségnek Sz. Törvénye, se Profétáidnak fenyegető szavai, se tennen szívédnek martzona furdalási nem bírhatták mértékletes józanságra agyafúrt durvaságodat. Jöjön már bátor az ál Egyiptus, és bontson-ki lántzaimból: jöjön Memfis, és 'Zibbafsz meg bofzú álló kezemet. Véled-e', hogy most-is bizvást támaszkodhatol földig tsöpültt barátodra, földig rontott ellenségemre, holott a' bofzú álló ég, holott diadalmas kezem Országodból, szabadságodból, mindenedből ki-forgatot? Felely-meg már magadért: védelmezd hite-szegett párt-ütésedet: most sem fogom-el töléd fületem, kegyes tsendel hallom ment ségedet: hogy ebben-is, hogy hallani méltóztatlak, régi kegyeségemnek vég jelenségét tapasztallyad. *Raps.* O almékodtató példája Királyi könyörületés haragnak! *Sedec.* Mit bofzontasz? mit kiszűtetisz védelmezésemre vérengező pogány itten, a' hol veszélyemre szövötközött merő gonofságot, merő bofzonkodást kell szemlélnem? Tetsél ámbátor magadnak mostani ferentsédben, tapsoly, kérkedjél, fúvalkodjál: óltsad Királyi véremmel telhetetlen szomjúságodat, mellyet mind eddig

eddig se Joakim, se fok más nagyok ártatlan vére el-nem ólthatott: bofzfonkodjál, dühösködjél, tetétől talpig rombold minden tagjaimat, izeimet: Tudjad azonban, hogy mind ezeket meg-állya nemes szívem: tudjad, hogy se kegyetlenkedésednek szertelensége, se ügye fogyott állapotomnak sullya le-nem üt inamról. Mivel pedig szollásra unszolisz, szóllok: de úgy, a' mint Királyi személyemhez illik. Igaz, hogy kezédben, vasadban vagyon Judának Királya: de az-is igaz, hogy felségéről el-feletkezett, meg-rémültt, lábaidhoz borúltt, kegyeségedet fohajtó Judának Királya hatalmadban nintsen. Hálá-adatlan, sőt hite-szegett zinkosnak szénét kened reám te: én mind a' két vétkeségnek szurkát csak egy szóval-is le-moshatom: de tennen gyalázottodra. a' mit te kegyelemnek, jétételnek mondasz, én bofzúnak, bűstelenységnek tartom. Mi országot vetisz szememre? talám Judát? ez nem te adományod: régi Királyi véremnek, első pihefésemnek tulajdona. Mi kegyelmet fitogatsz? talám egy test véremet? talám unokámat? ő édes bátyám! édes unokám! kegyetlenül el-árultt drága vérem! szembe szökven eskütt hiteddel emennek

nek szabadságát, amannak életét el-rablád kegyetlen ravaszkodással vérengező fene. Hová lönek Isten Szentegy-házának szent edényei? hová lönek temérdek kintsei? nem de fel-dúlád együfegyik te Szentség-törő lator. Ezek tudni-illik ama szépséges adományid, melyekkel hozzád kell vala édesfednem? mit változol szinedben mingyárt egy előben? légy embere szavadnak: ne fogd-el füledet, a' míg ügyömet vítatom. Országot adál? nem tagadom: de minék-utánna tűzzel vassal eméztetted: 's mi Országot? édes eleimről reám szállot tagadhatatlan örökömet: melyet örök Istenünk örökre ígért Dávid házának: te pedig minden igazságtól el-fajdoltt erőszaknak dühödven, szertelen kegyetlenkedéssel, ragadozással, vér-ontással zaklatván, gyökereftől ki-akarád irtani: e' felett, ezen, tudni-illik, ajándéknak valóban sós árát szabád, Istennek szabados népétől esztendön-ként fajtolandó sullyos adót. Reá léptem ugyan erre a' törvénytelen alkura: sőt esküvéssel-is állattam: de önkényt-e? nem: erőszakos fegyvered, vad kényszerítet reá? következő-képpen valóságos kötelességtől-is mentet. Azért Királyi hivatalomban jár vala, hogy meg
téri-

térítsem édes nemzetemnek elébbi szabadságát. Fel-serkentem végre, ki-vetém nyakamból igádat, ki-vetkezém Sedecziásból, Királyi felségbe öltözém, fegyverbe hozám Judát, magamhoz tsatlán Egyiptust: fzembe fzőkém, meg-ve-rekedém veled: de Istennek titkos tanátsa réfzedre hajtá a' győzedelmet: meg-fzállád Jerufalemet: de nem hajtánk fejet, térdet maga győzedelmes kevélységednek mind addig, a' míg az éhségnek szertelensége diadalmat nem vón rajtunk: de még ennél-is iszonyatosban szorongatta felette el-bágyodott, tsupa tsont bőr, félholt testeinket telhetetlen dühöséged. A' mi több, örök Istenemet szememre vetni, az ő imádandó nevét motskos nyelvedre mered venni te, a' ki az ő szentséges házat 'zakmányolni, választott népét gyökeres szabadságából ki-forgatni nem általlattad? Iszonyatos fene, ély ám bátor tennen kinyeden tsak hamar fűtbe menendő szerentséddel: tudjad azonban, hogy soha sem fatsarod-ki szivemből félelmét, hanem szüntelen gyűlölségét, boszszontását iszonyatos személyednek: ne-is vélyed, hogy kezedben légyen életem, szabadságom: Királyok Királyának, a' kit te Szentség-törő lator mind
C 2 egy-

egyre bofszontasz, gátolhatatlan igérete ki-fatsar vérengező kőrmeidből. *Raps.* Szinte így szól vala tsak imént Jeremiás: nem tudom mi maszlag szédíti ezt a' tündér nemzetet, hogy még a' lánctzoknak közepette-is meri bofszontani győzedelmes Urát. *Náb.* Ki-okádád már minden mérgeket, meg-vetéd minden kegyeségemet: 's mind eddig büntetlen: ideje már, hogy igazságos haragomnak tellyes sullyát érezzed. Mivel pedig temérdek alatsónságod nem nyithat út-at más ditsőitéfemre, hanem, hogy méltán fel-buzdúltt haragomnak rettenő példáját állassam rajtad; olly bofszúmat töltöm rajtad ma, hogy Királyi bofszú-állásomnak, szertelen gonofzságodnak álmélkodtató emlékezete nemről nemre szálljon. A' nagy Istenre, 's ahoz fogható ennen életemre eskűszöm, mihelyt keleptzémbe kerétem életemesb fiadat, leg ottan átkozott vérednek minden ágát bogát tövestől ki-írtom. De ez tsak eleje léfzen telhetetlen bofszonkodásomnak: az után ugyan gondos efmélésre veszem, mi szörnyűséggel kellyen átkozott lelketet átkozott tefteből ki-tfigáznom. *Sede.* Akár melly kínos halálotat sem ellenzem, sőt, ha úgy

úgy akarod, érdemlettnék tartom, valom: de ezen győnge, ártatlan gyermekeim vallyon mit vétének? *Raps.* Magzattyainak szerelme szelédíti durzadt szűvét. *Náb.* Olly vétkes Apának gyermeke hogy leheffen vétketlen? *Sede.* Zárd őket tömlőtzdödbe: mit félsz e' tehetetlen aproságtól? *Náb.* Nem félek, hanem írtózom. *Sede.* Mennyetek, mennyetek édes fiaim, 's mivel a' szükség arra vitte gyámoltalan ügyünket, borúlyatok a' győzedelmes Királynak lábaihoz --- *Náb.* Ragadd-el szemem elől ezeket az utálatos tzenkeket: tartsd óva, tartsd szorossan, a' míg forró haragomnak tüze emészteni őket. *Sede.* El-mehetsz vele engesztelhetetlen fene: a' melly szörnyűséget az enyéimre forralsz, talám reád sűti Istennek bofszú-álló keze: -- 's illy fenevadnak jóvaslá Jeremiás, hogy magamat --- *Náb.* Mit bőfőgsz Jeremiásról? *Sede.* Reá akar vala birni a' balgatag, hogy önkényt ereszkedjem kebeledbe: de bízom jó Istenemben, hogy nem fokáig pöngetem vasadat: leg-aláb nem éri ma erőszakos halál fejemet: miért hogy győzhetetlen Istenemnek amaz igérete: *Judának Királya nem veszt téged Káldeus kardja, nem tünik*

nik szemedbe *Babylonnak tornya*. Náb. O aggnő-regén állapotodott hiú bizodalom! fogadom, minek előtte ma tengerbe merüllyőn az alkonyodó nap, lábaidhoz gördül buta fejed. Arzak tsak egy pillantásig se halogasd parantsolatom.

VII. KI-MENET.

Arzak, Sedecziás, gyermekei.

I. *Fü.* **H**Anyat homlok dőlünk tehát a' kínos halálra szerelmes Apám! *Sede.* Halgásf édes magzatom: Te pedig kedves Arzakom ah ne kegyetlenkedjél gyöngve véremmel: ládd ezen küsdedeknek lágy karokat: ládd ügye fogyott állapotattyokat. *Arz.* Szivesen szánakodom keserves forfodon Király. De tudod, hogy soha sem vér levegő eget Nábuk parantsolattya. *Sede.* Fül hegygyel hallám, hogy a' táborban légyen Jeremiás: ah bár tsak azzal szólhassák egy két szót. *Arz.* Reá fegetlek: jerünk már: a' menyire eröm terjed, nem vonzom-meg tőled szives szolgálatomat.

III. VEGEZÉS.

I *Ki-men* **A**Pjának ki-szabadításáról gondoskodó Jofiaszt

fiást heven unszollya Manasses, hogy titokban tartsa nevét, nemzetséget. 2. A' táborba hatott Jofiasra akadván Evilmér, oldalához tsatlott kardról meg isméri üdvözétőjét: és Manasses fiának tartván őtet, hálá- adatos kegyeségre kötelezi magát. 3. Szorosb nyájaskodásba ereizkedvén Evilmér Jofiasfal, Apjának Manassesnek védelmét fogadja: Sedecziásnak pedig, és az ő gyermekeinek erőszakos halálát ohatatlannak mondja. 4. Jofias Evilmérnek meg-tartott életére nézve jutalomúl édes Atyának életét kéri, meg-is nyeri Nábuktól, a' ki nem tudja vala Jofiasnak tettetését.

I. KI-MENET.

Manasses, Jofias.

Manaf. **I**Me' a' Király sátora: most ugyan ezes tanáts, bátor szű felette szűkséges. Ez a' jeles ajándék, éles tör, melly oldaladat ékesíti, lépéseinket mind eddig kellemetefen vezérli, tsekély hasz-

not hajt, ha óva, ha ezfesen nem élen-
desz vele. *Jof.* Hol vagyon bús Apám?
hol édes egyeim drágalátos lelkeim!
Manaf. Bóldog Isten! hová ragad gon-
datlan szerteteted? igen tanátsos fejede-
lem, hogy ideiglen feledékenységre,
halgatásra vegyed Atyádat, őtséidet,
ha veled egyetemben óhatatlan vesze-
delembe hempelygetni nem akarod. *Jof.*
Talám nem tudod, hogy e' karom men-
tette szörnyű haláltól Nábuk fiát? 's még-
is félyek? *Manaf.* A' mint fajdítom,
nem tudod még te a' felségek udvarok
ál, és titkos forgását: egy némelly ma-
gán uralkodóknak haragját nem ész, nem
tanáts, nem törvény, hanem önnön aka-
rattyok mértékli: A' hálá-adatofságnak
ékes lelke csak alaton rendű testekbe
szorúl: másnak köteles hálával tartozni,
Királyi széket fertezettő éktelenségnek
tartyák a' felségek, e' felett ollyas vétek
óltatott természetedbe, melly ha ki-tu-
dódik, minden ok vetetlen erőszakos
halálnak torkába dönti fejedet. *Jof.* 'S
mi olly éktelen vétek férhetett hozzám?
Manaf. Sedecziástól származott véred,
nemzetséged: a' mint az egész tábor re-
besgeti, Nábuknak tellyes igyekezete,
hogy téged nyakon ragadgyon: kivált
szeren-

szerentsédre vagyon ezen telhetetlen
nadálynak ama vélekedése, hogy Oziás
képében te fiettetted Egyiptus felé úta-
dat: ha már tennen gondotlanságod hoz-
za nap-fényre itt létedet, lehetetlen,
hogy el-kerüllyed veszteted: mellyre
esküvével kötelezte magát vérednek en-
gefztelhetetlen ellensége. *Jof.* Tehát
nem remélhetem már, hogy édes Apá-
mat, véremet szabadítsam? *Manaf.* Nem:
azt tsupán, hogy meg-kémélvén maga-
dat, üdőjártával bőszzút álhas édes vé-
redet ontó pogányon. *Jof.* Véled-e', hogy
én magam bűrét féltvén, egyenlő szü-
vel, szemmel tekintem édes enyéimnek
kontzolásokat, és csak ama kétes remény-
nek árnyékával táplálom bús szívemet,
hogy valaha bőszzút álhatok Dávid há-
zát rontó ellenségemen? Az Udvarok
fortélyait nem tudom ugyan én, te va-
lóban tudod: de mi szerezettel, hűség-
gel kellyen nemes fiúnak édes Apját tisz-
telnie, talám nem tudod te: én igen tu-
dom. *Manaf.* Nem ellenzem fiúi köte-
leségedet: de ahoz fogható tehetségedet
kétlem: nem-is érhetem fel eszemmel,
mi ok remélteti veled, hogy segíthetsz
fogoly Apádon? *Jof.* A' mellyet ő egy-
szer-is, mászor-is vítatot: tudni-illik Iste-
nünk

nünknek változhatatlan ígérete. *Manaf.* Talám te-is aggnó-regék vágásán bolyongasz? hogy amaz ígéret, merő álma, agyafúrt Jeremiásnak, nyilván állattya Apádnak már el-végzett halála: Nábuknak másfolthatatlan szava. *Jof.* 'S nem de sokkal másfolthatatlanabb Isteñek Isteni szava? tsak Bábylont ne lássa Atyám; a' többivel nem aggódom. *Manaf.* Ugy de ha ki-tsigázza e' világból Nábuknak megtalkodott haragja? *Jof.* Én gondom, hogy élyen: a' többit Istenre bízom. *Manaf.* Bíz inkább mind Istenre. *Jof.* Héjában vitélkedel Manassé: el-tekélt szándékom a' Királyi sátorhoz közelíteni, és hozzám szólítani Nábuk fiát: jer velem, ha tetszik: hanem: rejtézzél oda, a' hová félénk szíved vonfzon. *Manaf.* Ha ugyan el-nem akar sz állani ezen igyekezetedtől: ah leg-alább, midőn ki-jelented Nábuk fiának megtartóját, titkold-el Sedecziás fiát, hogy nyilván légyen érdemed, titkon vétked: ha pedig szűléidről fogna értekezni Evilmér, mondj engem Atyádnak. *Jof.* Én hazudjak? *Manaf.* Isten ne adja, hogy tsak egy kőrömnnyire-is mozdítsad a' súlykot: nem tsak az, kitől testi, hanem az-is, kitől jó erkölcsű életünk származik,

zik, valóságos Atyánk. Maga a' nagy ősd-is Dávid bölts palástolással szinezte valóságos mi vóltát. Te kövesd tanátsom: talám mutat az irgalmas ég valami réft, mellyen nevezetes Atyád valóságos Atyádat ki-fegétse a' veszedelemnek őrvényéből. *Jof.* Ezt nem ellenzem. *Manaf.* De ujolag kérlek, egy szót fe ejts Sedecziáfról, nemzetségedről. *Jof.* Valóban nehéz tanáts. *Man.* De szükséges: de ime' ki jó félénk? *Jof.* Ó maga a' kegyetlen Nábuknak fia. *Manaf.* 'Suttomban figyelmezz egy parányig beszédére, hogy ki-vehesd eleve, mi akarattal légyen hozzád. *Jof.* Sőt inkább hallom szem-kőzt: nem fér hozzám suttomban ólalkodó kímnek személye. *Manaf.* Leg-alább igen óva erefzedjék nyelved. Ó bár tsak ezen egy tanátsom --- *Jofiasznak kőntősét vonogatya.*

II. KI-MENET.

Evilmér, Arzak, és a' Vóltak.

Evilm. **A**Rzak, el-tekéltt akaratom, a' foglyokat főről főre szorosb tekintetre fogni: ki tudja, ha nem akadok-e' drága Üdvözítőmre? mert noha annak képét az erdőnek sűrű árnyéka,

ka, halálnak véletlen félelme szemeimbe
tsak gyöngén, a' szerelemnek búzgósá-
ga mind-azon-által ugyan elevenen raj-
szolta szívembe. *Arz.* Eleget valék rajta
parantsolatodhoz képest hogy meg-lel-
lyem: de --- *Evilm.* Mi vidéki iffiat lá-
tok? kéméld-meg kérlek édes Arzakom:
úgy tetfzik, mintha ábrázattya tellyes
bátorságot nyújtana néki: vallyon mi
fénylik az oldalán? nagyot botol sze-
mem, ha nem én kardom. O Istenek!
nem álhatom-meg, hogy közeleb tekén-
tetre ne vegyem. Üdvözz légy vitézlő
iffiú! talám nem ismérz már reám? nem de
ezen ditsőséges kezed, mellyhez enyémet
tsatlom, ragadot-ki engem a' dühösködő
medvének torkából? miért h borodól?
miért sűtőd a' földre fejedet, szemedet?
talám meg-döbbentél? ah vesd-ki szerel-
mes barátom vesd-ki szívvedből még árnyé-
kát-is a' félelemnek: ez a' te gyönyörüsé-
ges ortzád, ez a' te győzhetetlen karod,
ez az oldalodon ragyogó tsekély ajándé-
kom, kardom bátorságos útát nyitnak,
akár hová menendez: tsak arra kérlek,
jelentsd-ki magadat. *Jof.* Ettől jobban
meg-tudhadd, ki légyek? *Manaf.* Én
fiam. *Evil.* O bóldog Apa! *Jof.* Ból-
dog? ő vajha! sőt ki lehet olly bóldog-
talan

talan a' föld színén mint én? mint A'
pám! *Evil.* Lágyabban gondolkodjál
magadról, Apádról: mind ketőőtől
el-fogom én Atyám haragját: az egy
Sedecziást, és gyermekeit veti tzélül
Nábuknak meg-általkodott boszszonkodá-
sa: ha Egyiptusnak vetemedett éleletesb
fiát kezébe kerétendi, hitemmel állatom,
senkinek málnak nem ontya vérét. *Jof.*
Való tehát, hogy Sedecziásnak, hogy
gyermekeinek meg-kellyen halni? *Evil.*
Igen-is való: akár kinek málnak életét
bőtsületemre veszem, ha akarod. *Jof.*
De hogy akarom, ha Királyomnak veszni
kell. *Evil.* 'S vallyon miért? talám a-
zon egy vér kaptsol hozzá? *Jof.* A'
barátságna, hűségnek fokkal szoroffabb
kötele. *Evil.* Tehát az egy hűség ba-
rátság szorit téged olly szoroffan Kirá-
lyódoz, gyermekeihez? *Jof.* Olly szo-
rossan, mint ha én amannak édes fia,
ezeknek édes egyjek vólnék. *Manaf.*
Méltán ditsérem ezen istenes indulato-
dat édes fiam: de hogy jobb üdöre tar-
tsad, javaslom: az idétlen hűség néha
vétekre hentereg. *Jof.* Ugy de mi üdö-
re, mi szerentsére halaszszam hűségemet,
ha most a' veszedelemnek nehezében
nem állatom *Man.* (Bóldog Isten majd
min-

minden fortélyomat fonákul fordítya.)
Evil. O ha fel-érné hatalmam kedveseidnek életét lelkem barátom, ennen életemnél szívesben védelmezném! de esküvéssel állatá Apám, hogy tövestől kivágja Sedecziáfnak minden tsemetéjét.
Jof. Talám Sedecziást-is? *Evil.* Nem: hogy ennek halálára nem esküdnék, egy némelly Profétátok vete gátot. *Jof.* Élni fog tehát? *Evil.* Mit mondasz kérlek? ugyan azon félelem, melly az esküvést gátollya vala, Sedecziáfnak gyorsabb ki-végezésére ingerli Apámat, hogy ne talám tudja mi Isteni ígérethez képest szabad lábra kapjon. *Jof.* Jaj nekem! el-süllyed tehát minden reményem.
Evil. Medgyek édes barátom? tőled sem tilthatnám-el Nábuknak boszszú-álló törét, ha Sedecziás fia vólnál: Egyptusban keres ő bátor hajlékot: ah tartsák-meg örömdre a' jó Istenek! hozzád kaptsoltt szívem már Sedecziás magzattyáit-is szeretteti velem. Te Arzak kegyesen bányál a' foglyokkal: jutalmát vészted. *Arz.* Semmi sem múlik rajtam: ezennel el-beszélem a' fogoly Királynak ennek hűségét: tudom, hogy illy keserves állapotában semmiből sem vehet nagyobb vigasztalást. *Jof.* Sőt nagyobb-

bat:

bat: mondjad tsak, hogy ide érkezett.
Manaf. Ah titkold-el Arzak itt létét a' bús Királytól; egyebként keserítéd inkább, hogy sem enyhéted szívét. *Jof.* Sőt mond-ki, a' mit mondék. *Evil.* Ne késsél, ennek szavát fogadd. *Manaf.* (Mennyek-e' vagy maradjak? engem-is veszedelembe kever gondatlan szeretete: jobb észbe vennem magamat, a' míg lehet) Barátom hadd kövelfelek: te pedig fiam egy kis korig vedd feledékenségre Apádat: ezelősködik, a' ki másért magát veszti.

III. KI-MENET.

Evilmér, Josiás.

Evil. **L**Elkemnek fele, édeséges barátom! hadd böldogítsa szíves ölelésem szerelmem búzgóságát. Ha valaha Atyám Királyi páltzáját kezembe véendem, ha Királyi székére emelkedem, országomat, ditsőségemet, kintsemet, mindenemet, sőt ennen magamat veled osztom: de kérlek, ugyan mit forralsz szívedben? komor kedved, keserves ábrázatod, firalomba borúltt szemeid vallyon mit jelentenek? nem szerettednek, hanem tudja mi tetézett fájdalomnak

nak jelei ezek. Ah erzd-meg már nyelvedet, beszéld-ki szivednek bús titkait: avagy talám még-is félelmes gyanúra vészted hitemet, szerelmemet? *Jof.* Ah tudjad tehát ki légyek? *Evil.* Ez fő kivánságom. *Jof.* Jaj ügye-fogyott Atyám! *Evil.* Ne féltsed Apádat: semmi veszedelem nem éri, a' míg életem tart. *Jof.* Sanyaruságos ötséim! *Evil.* Hát ötséid-is vannak? hogy Atyád, véred, 's akár ki más-is, kinek üdvöztségét ohajtod, élyen, én gondom, hitemmel fogadom: tsak te szüntesd már keservedet, siralmadat. *Jof.* Akár ki más-is? szabadúlyon tehát Királyom, szabadúlyanak magzattyai. *Evil.* Ezt az egy diót, a' mint mondám, fel-nem törheti tellyes tehetségem: de légy jó kedvel: meg-fzabadítok egyet. *Jof.* Hogy lehessék, ha Nábuk az egy testvéreket, ha Apjokat veszti? *Evil.* Ha tsak puzta barátság, hűség tsatul a' Királyi házhoz, talám meg-elégedhetel ezzel az egyel. *Jof.* O egek, ki fokkal szorosb kötél szorét Királyomhoz! *Evil.* Mi tehát édes barátom? de ime' közelít Atyám: ah kérlek, vidámúlyon komor tekinteted, tágúlyon bús szived. *Jof.* Hogy a' fenevadak nem rettentenek, te tudod.

tudod. (Bóldogtalan fejem! mit tseledjem!)

IV. KI-MENET.

Nábuk, és a' Vóltak.

Náb. **K**I nagy gondom légyen reád fi-am, ide jövetelem téfzen bizonytságot: tartok vala, hogy ne talám párt-ütömnék, Egyiptusfnak vetemedet fia légyen üdvözítöd: de el-enyészet már félelmem: fogva hozzák éktelen porontyát vitézeim: mi helyt táboromba jövend, fogytig-le törölöm a' föld színéről Sedecziáfnak minden pereputtyát. *Jof.* (Mit hallok! Örök Istenem most támagasd elégtelen ezem!) *Náb.* Ki örömeit látom itten üdvözétödöt, a' kit tsak azon egy Isten, nemzet, semmi egyéb nem kapszol a' hite-fzegett Királyhoz. Nem vagyok én kegyetlenkedő felség, hogy a' vétketlent azon egy korpába keverjem a' vétkeffel. Vitéz iffiú ne kéméld kegyeségemet: akár mit kérendesz: szívvesen hajlok kérelmedre. *Evil.* Királyom Atyám ugyan ezzel biztatám én tsak imént. *Jof.* (O egek segítségem ártatlan fortélyom!) Felséges Uram ugyan e' kegyelmedet reménltetni vala ve-

D

lem

lem feneketlen kegyeségednek széles e világra terjedett híre: egyetlen egyet kérek: mellyel ha méltóztatfz, tetőfen bódogítatfz. *Náb.* Fakafzd bizvást kívánságodat. *Jof.* Tennen fiadnak megtartott életére kérek, tartsd-meg édes Atyámnak életét. *Náb.* Királyi felségemhez, fiúi szerelmedhez valóban illendő kérelem: Királyi életemre eskűszöm, hogy én-is visszont meg-tartom Atyádnak életét. *Jof.* Már ugyan fen jár szerentsém, nem-is kívánom fellyebb emelíteni: ezernyi ezer hálát mondok ezen tetézt kegyeségednek ő Király! *Evil.* Illy felségnek adakozását igen szoros korlátba tsatlod. *Jof.* Ezzel bőven megelégszem. *Náb.* De nem az én Királyi kegyeségem: mellynek tulajdon mértéke haragomnak szertelensége: miért hogy azon egy mértékkel öntöm én pártosimra boszszúmat, híveimre kegyelmemet: ennek te rajtad, amannak Sedecziáson és gyermekein jeles példáját állatom ma, meg-is mutatom, hogy tudja mi álmon állapotot reménye fonákul fordúl. Jer velem Evilmer, szorítsd oldalodhoz ezt a' kedves iffiat: illik, hogy mind haragnak, mind kegyeségnek valójában való módját Apádtól, Királyodtól tanuljad. *Evil.*

Evil. Felséges Atyám, Királyom tőled vagyom, függ mindenem. Jer édes barátom: hálá Istennek, hogy vígan vagy már, hogy jóvendó szerentsédről bizonyos. *Jof.* Vígan ugyan: de jóvendó szerentsémről bizonytalan. *Náb.* Mitso-dát? tehát olly jelenséges kegyeskedésem után-is kétled, sőt félted üdvözségedet? *Jof.* Nem féltém ő Király: tsak Apámat féltém vala: de ezen félelmem-is el-tűnt Királyi eskűvéfédre. *Náb.* Tehát vidámúllyon már, és bátor tekintettel tisztellye szíves kegyeségemet bús szíved. *Jof.* (Hogy erőltefsem mosolgásra ortzám, holott ezernyi ezer gyötrellem öldökli lelkem!)

IV. VÉGEZÉS.

1. *Ki-men.* **M**ldön szívesen köfzö-
ni Jeremiás Arzak-
nak, hogy beszélgetéire szabadí-
totta Sedecziással: 2. Véletlen
oda vetemedett Manassest minden
nyomorúságnak szerzőjét erőfen
feddi: 3. Arzak Jeremiáshoz ve-
zeti Sedecziást, és az alatt el-be-
széli neki, ki búzgón farad. *Náb.*
D 2 buk-

buknál édes Apja mellet Jofias.
 4. Oda hatt azonban Jeremiás, a'
 ki bizodalom, 's félelem közöt
 habozó Sedecziásnak ki-jelenti Ba-
 bylonnak romlását, Messiásnak el-
 jövetelét: de Sedecziásról tött Iste-
 ni ígéretnek értelmét ki-nem fejtí.
 5. Ez után Istennek végtelen irgal-
 mát ditsóiti.

I. KI-MENET.

Jeremiás, Arzak.

Jerem. **F**Ogadam Arzak, hogy keferü-
 séggel el-tellet Királyomra
 hajlott kegyeségednek tetézett bérét vé-
 fzed: soha sem gerjed olly szörnyű bozf-
 zúra igazságos Istenünk, hogy ugyan
 azon időben könyörületességének pél-
 dája ne tündökölyön. De itten nem
 vigasztalhatom bátran el-keferedett Kirá-
 lyomat, holott egyéb foglyok könnyen
 meg-fognák gátolni biztos beszélgeté-
 sünket. *Arz.* Hogy alkalmasban foly-
 tasd beszédedet, hozzád vezetem, ha te-
 tszik, de úgy hogy mind egyre szeme-
 men tartsam. *Jerem.* Igen-is tetszik: de
 ime' Manasses: ha jól arányzom, Nábuk-
 hoz

hoz fiet: Eregy édes Arzakom, és mi-
 helyt elébb állítom én ezt, állítsd hoz-
 zám a' Királyt.!

II. KI-MENET.

Manasses, Jeremiás.

Manas. **I**smét szememre akad ez az izet-
 len vénség. *Jerem.* Álly-meg
 Manasse: vallyon 's miért rettent, boly-
 gat, borzaszt pufzta tekintetem? merő
 mesének tartád te minden fenyegetése-
 met: azonban ki-tetszik már, hogy me-
 rő véletlen eseten, vak szerentsén álla-
 podott minden tanátsod: avagy ha ugyan
 helyes gyökeret vert; miért nem bőfen-
 ted-ki Királyodnak védelmére ebben a'
 veszélynék nehezében? ortzátlán nem
 szégyenled, hogy ki-kopván minden di-
 fizes tanátsból, már tsupa galádsággal fi-
 mogatod Királyodnak veszett ügyét?
Man. (Ha el-nem nyögöm ezen heré-
 nek mardosó nyelvét, fel-tálollya min-
 den titkomat) Ezt jobban kormányozni
 hivatalodban jár Jeremia, kinek fülébe
 sug, minden jóvendő történetet Isten-
 nek böltsesége. *Jerem.* Én hivatalom,
 hiven, bátran, igazán ki-mondani örök
 Istenem ihlését, akarattyát: mellyel soha
 D 3 fem

fem szököt büntetlen szembe az udvari
 alság. *Manaf.* Kérkedjél ámbátor ten-
 nen kinyeden ezen hitván ditsőséged-
 del te vén henye: A' Felségek, udva-
 rok kormányozását, mellyet fel-nem ér
 tompa eszed, bizd reám, ne piszkáld.
Jerem. Ki szépen szóted udvari fortélya-
 idnak váfnát, mostani állapotunknak ke-
 ferves zúrzarvarja jeles bizonytságot té-
 szen: tudni- illik igen mély, igen hatás
 eszeskedésre könyöklük dibdáb nyere-
 ségnek galád keresménye, agya fúrtt pat-
 varkodásnak kendőzött szerkesztetése.
 Istentelen! a' te balgatag tanátsod hem-
 pelygette hanyathomlok mostani nyak
 szegő jégre ügye fogyott Királyunkat:
 a' te ülődön forrott egybe veszélyünknek
 gyökere, Egyiptussal koholt szövétsé-
 günk. Ellenzi vala ezt Sedecziásnak eskü-
 véssel állatott hite: ellenzi vala én álta-
 lam Istennek rettentő szava. De a' te ud-
 vari törvényed-ként eszét veszti, a' kit
 Istennek szava rettent: nem tud uralkod-
 ni, a' ki hitét nem meri szegni: se isten-
 nek, se embernek, tsupán önnön magá-
 nak kötelezheti magát a' Királyi felség: az
 el-szabott rend-tartás, lelki jóság, féle-
 lem, reménség a' köz népnek tulajdona,
 a' Királyokat magasabb póltzra ültette a'
 sze-

szerezte, mellyre fel-nem kaphatnak
 ezek az együgyü porságot ijesztő váfzok.
 De nem ferteztetem tovább eféle isten-
 telen nyelveskedésszel nyelvemet: azt
 kérdem egyedül: várhattál-e' olly isten-
 telen gyökérbe óltott tsemetédből kel-
 lemetesb gyümölsöt annál, mellyben
 most tompúlnak fogaid. Mond- meg
 kérlek, mi veszttette Israelt? mi sok más
 Országot, tartományt? ha nem enyészett
 el éppenséggel eszed, már régen kellet
 volna másokon tanulnod. Mert ugyan-is
 mint épülhet ez, vagy amaz Ország, nem-
 zet? ha Ura, Királya hízeltedő tzinko-
 foknak tárva nyitva dűleszkedett füleit,
 a' Prófétáknak, Papoknak, sőt magának
 a' nagy Istennek sugallásitól, unfoláfi-
 tól el-fogja? ha az Isteni hit, tisztelet,
 törvény, jámborság 'zámoly gyanánt ta-
 podtatik? ha a' Fejedelem önnön kin-
 nyén hánya veti, fartzollya népet? ha
 déltzeg indulatinak, ha feslett udvari
 tzinkosinak rabja? ha melőzvén felségé-
 hez tsatlott munkát esztendőket henye
 gyönyörködtetésben veszteget? Ő átko-
 zott hízeltedők, felségeknek majd óha-
 tatlan veszélye! ki nem tudja utálatos
 fortélyaitokat? a' Királyt mint egy tzer-
 nára szerkesztetett álnokságokkal környül
 D 4 fog-

fogni, a' szerentsétlen esetet titkolni, himezni, hámozni, a' szerentséfit fitogatni, őregbiteni, ártalmas szövétséget koholni, egész tartományokat áruba bortsítani, a' szegénységnek véres verétékét ki-sajtolni, idegen jószággal töltözni, egy szóval az Országúkon országítani ez a' ti derék mesterségtek, ez a' ti nemes tudománytok, mellynek kendőzött mérge egész Országokat, nemzeteket nem egyfzer döntöt a' veszedelemnek feneketlen őrvényébe. Ah takarodjál innen ál világnak ál tzinkosa, és a' melly ravaszágot koholt buta eszed, ahhoz támaszkodjék már gyámoltalan karod. *Manaf.* Igen fokkal untatád fületem: te egy két szavamtól ne-fogd-el tiédet. Hogy mered te vakmerő here sértetlen étellel, szabadsággal biztatni Királyomat, a' ki már-is vasat pönget, tsak hamar erőszakos halál torkába merül? ha se életét nem veszti Kaldeus kardja, se szeméit nem rettentí Babylon tornya, nem verem torkodba, sőt őrvendetes hittelt tisztelem jövendőű szavadat: de nem érhetem-fel eszemmel, mint lehessen, hogy, ha jövendőűfednek egyik része el-nem vétendi az ugrást, a' másík inat ne kapjon? *Jerem.* Mind a' kettőnek valóságát

gát ki-fejti ma esze veszett ravaszkodásod, maga én tsak meszűnven sem nyúlok patvarkodó bordádhoz, a' mellyben szóted: hogy pedig hiű reményel ne hitessed eszelős tanátsodat, tudjad, hogy még ma iszonyatos galibába keveri veled egyűt rúttul meg-játszodtatott Királyodat. De minek vesztegetem az űdöt veled? Sedecziához megyek, hogy néminémű vigasztalással enyhítsem el-keferegett lelkét. *Manaf.* (Ha nem követem, ki-bőfenti minden mesterkedésemet ez a' komor vénség) én-is megyek: színte oda igyekezem vala.

III. KI-MENET.

Sedecziás, Arzak.

Sede. Sokkal tartozom néked édes Arzakom, a' ki szívés kedveskedéffel mértékled Uradnak telhetetlen kegyetlenkedését: Ide jövend tehát Jeremiás, a' kitől űgyőmnnek biztos, vagy vesztés vég mivóltát érteni őhajtva őhajtom. *Arz.* Tsak imént hagyám Manaffessel: ezentűl itt terem. *Sede.* Eppen nem kételem; mert tudom, hogy embere szavának. De mit mondál kérlek: tehát fiának szabad és jelen léte gyönyőrködteti

Manassést? 's ezt titkolya ő tőlem? sőt feledékenségre-is vészzen? ő keferves forsa a' Királyoknak! soha sem tudják, kinek higyenek. *Arz.* Meg-ne efsék szived ő Király: Manassésnek hűtelenségét bőven pótollya fiának hűsége. *Sede.* Ki örömeft hallom ezt, ha merő szóval nem tápiálz. *Arz.* Sőt felét sem mondám ki azon dítfiretes iffiú valóságos hűségének. Mély foházzkodással, sűrű könyvekkal, fok más barátságos jelenséggel állattya vala, hogy inkább veszti, hogy sem nálad nélkül folytassa életét: a' mi több: minden vifelete mutogatya, hogy fokkal búzgóbb szerelem kaptsoollya hozzád, hogy sem Manassés édes Apjához. *Sede.* Hogy ne hidgyek már illy nyomós állatásodnak? ő ha egy két szót lehetne folytatnom olly jeles hívemmel! De jaj minek óhajtom én mások gyermekeit, ha Jofiás édes gyermekem a' fene pogánynak markában keferreg! bódogtalan fejem! talám elébb adom-ki lelken, hogy sem halálra vált szemeimre vehessem egyetlen egy kintsemet, reményemet, gyámolomat, édes fiamat. O Prófétáknak mindenkor sűrűségés homályba borúlt titkai! ők birának erre az átkozott hadakozásra: ők hitegetének, hogy nem veszti

szti életemet Káldeus kardja: ugyan ők édesgetének, hogy szaladásra vessem magamat: ők vitaták tele torokkal, hogy soha sem látandom Babylont: melly igéretre kellyen már támaszkodnom? ime' már ohatatlan halálra, 's ugyan Káldeus kardjára hempelyget a' vér szopó kegyetlenség: de légyen bátor, ne ontsa vére-
met, sokkal kefervesb étellel győtri: tudni-illik Babylont, (ő epeftó gondolat!) Babylont kell szemlélnem: e' felett szertelen gyalázattal terhelt lántzaimat mind egyre gúnyoló, bofzontó, tetézett hanyarúságomon tapfoló Babylont?

IV. KI-MENET.

Ugyan azok, Jeremiás.

Jerem. **S** Emmiképpen Sedeczia! nem vér levegő eget Istennek szava: semmi felség, semmi hatalom, semmi történet nem vethet gerebet az ő egyszer el-tekéltt akarattyának. *Sedec.* O kitelhetetlen vigadozva, látlak édes Jeremiásom: hadd tudjam már kérlek, halált jelentez-e', vagy életet? félelmet-e', vagy bizodalmat? *Jerem.* Most se emennek, se amannak ideje: annak idejében mind a' kettőt kőlötte felett szórtam földbe.

ledbe. Már nem tartozom egyébbel vezett ügyödnök, hanem merő kefergéffel, siralommal. *Sede.* Ki- veri tehát testemből lelkemet ellenségemnek vérengző töre? *Jerem.* Nem, nem ontya véredet. *Sede.* Tehát vasba, gyalázatba szorultt Királyi személyemben kell Babylont szemlélnem? *Jerem.* Nem: Istennek máfolthatatlan ígérete: soha sem látod Babylont. *Sede.* Mi kegyetlen forfra szorult tehát végre bóldogtalan fejem? *Jerem.* Akár emerre, akár amarra, kegyetlenek ne mond: igaz, irgalmas, nagy tűrő, nem kegyetlen Urad Istened, a' ki reád árasztja. *Sede.* Tehát végre ugyan a' nagy Istennek boszszú-állásával fenyegetsz? *Jerem.* Túl vagyok már minden fenyegetésen: más hűrt pöngetek egy kis korig. Sedeczia Királyi véredhez fogható bátorságra emelkedjél: édes gyermekeidet, lántzaidnak sullyát, gyalázattal el-tellet méltóságodat, következő kínos halálotat, örök rabságodat erefzd egy parányi feledékenségre, hogy meg-nyugott vidám elmével halyad be-fzedemet. *Sede.* Beszéld-el bizvást mind, a' mire kedved vífzen: ha el-komorodott-is ortzám, tudjad, hogy nem tántorog, nem retteg szívem. *Jerem.* Már
fok

fok ideig boszszontya az eget Juda: fok ideig gyulogattya mind egyre lasú haragját mindenható Istenének, a' ki Dávidnak hajdan örvendetes, kellemetes házát már keferűség, gyűlölség házának nevezi. Mert ugyan-is mi gonofzság ferteztette valaha a' föld színét, melybe torkig nem merült volna Juda? Pogány áldozatokkal telének örök Istennek Szentséges Oltárai: ifzonyatos vérrel töltözének szeplőtelen edényei: szertelen otsmánsággal büfzhöde egész Szent-Egyháza: Mennyei Istennek imádandó székében állanak Baal, és Moloch fertelmes tzölonkei: ezeknek hajta térdet Joakim, ezeknek lábaikhoz bórítá nagy ősenek Dávidnak Királyi páltzáját koronáját. El-nyögte ezt az éktelen Istentelenséget, sőt az után-is új áldomáfokat árasztot Judára a' nagy tűrő Isten. Reádlágyitá a' dühösködő pogánynak szivét, országláfra emele, istenes unfoláfimmal vezérle, 's vajha ezeknek farkán forgattad volna, országláfodat! De távül legyen tőlem, hogy új dorgáláfom nehezitse-meg aggot búdat! sőt ha siralmam el-moshatná kefervednek szertelenségét, febes patak gyanánt folytatnám könyveimet! Ez légyen Isten irgalmának, ez
örök

örök hűségemnek világos, de végső je-
lensége. De mit mondok? végső? --
Ő ki jeles, ki örvendetes fény deríti vé-
letlen bús lelkemnek szemeit? Te vitéz
nyisd szaporán a' sátozt, mellyben sul-
lyos vasba szorúltt Israel keferég: te pe-
dig pöngesd a' lantot, hogy szokott zön-
gével mértékellye szivembe ötiött me-
nyei heveségemet. *Sede.* Kérlek édes
Arzakom tellyék pontra akarattya. *Arz.*
Almélkodásomban szinte meg-dermedek:
ortzája, szava, mindene fellyül műlya
emberi gyarlóságunkat. Vitézeim jár-
jatok-el híven szaporán parantsolattya-
ban. *Ferem.* Siónnak gyászba borúltt leá-
nya öld-le, öld-le már lántzaidat: ho-
mályos keferved kies vigadozáfra dé-
rüllyön: erős hitre, bátor bizodalomra
vidámüllyon-meg esott szíved: fietve fiész
régi szavát híven meg-álló menyei Je-
gyeledhez! ki ifzonyatos szélvész felleg-
zik, tsattog pattog éj-szakról! ki febes
zúgással zajjal dül a' nagy Istent bozfzón-
tó nemzetségre! Ime' táméntalan dandá-
rok, mérges nyilakkal tömött tegezek,
öldöklő kardok, dárdák, fok más tag-
lást, kontzolóást, halált nemző hadi ez-
közök! ime' szemembe ütököznek már a'
kafzás szekerek, déltzeg paripák, tevék,
ele-

elefántok! hafogattya már az eget, ren-
geti a' földet, veri fülemet a' katzér
nyeretés, síp, dob, trombita harlagó
hangja! repednek, omlanak, rakáfra dül-
nek gyözhetetlen bástyák! hafs-bé sza-
porán, hafs-bé biztoson Mediának Ki-
rálya Istentől el-pártoltt bálványozó
városba: dulyad, fofzszad, hánynyad,
rontsad földig ezt a' fertelmeskedő szaj-
hát! hová lén már az ő fene, gögös,
Szentség-törő Királya? meg-afzszot,
hervadot, fenyvedet kefervében, tsúsz,
mász istentelen vérrel töltözött föld fzi-
nén. Ime' az én Szent-egyházomból
zakmányoltt Szentséges edények: té-
retsd-meg nékem ezeket: a' Szentség-
törő Pogányt pedig tetétől talpig jzen-
ként rombold, kontzold. *Arz.* Örök
Istenek mit hallok! lehetséges tehát,
hogy Nábuknak olly erős kö-sziklán ál-
lapodott, annyi tartományokra terjedett
urasága meg-tántorodjék, sőt el-is dül-
lyön valaha? 's ki lehet ama Medus Ki-
rály, a' ki olly temérdek bozfzút ál-
lyon? Ki ama Kaldeus Király, a' kin ál-
lyon? *Sede.* Mind ezekből tsak gyanú-
képpen sem arányzhatom, mire jutok.
Fere. Pöngesd ujolag a' lantot: Mit félsz
én népem, mit félsz! járd-meg könyv-
be

be borított szemeiddel széles e' vidéket: ime' már merő pufztaság, a' hol Babylon állot. En bántottam, én állottam bozfűt: én fizettem-meg már régen érdemlett romlással, gyalázattal, halállal dühös ellenségednek: Ime' már földig omlott; le-tsöpültetett, meg-vettetett, eltellet nyomorúsággal a' fel-fuvalkodott kurva! Jer vízfűza én Nyájam, jer előbbi gyönyörűséges legelődre: emeld-fel bús szemeidet Carmelus hegyére, tekénthetsz e', melly kieszen zöldellik: emeld Sionra, tekénthetsz e', melly álmétkodtató virágot nemez Jefsének veszeje: tekénthetsz e', mint környékez imádandó nagy Firfiat szeplőtelen gyöngé szűzetske: tekénthetsz e', ki táméntalan menyői fényel világosított nemzetek járúlnak, hodúlnak ama Firfiúhoz! *Sede.* Ezek az el-jövendő Mesiásról már régen tött ígéretek: de hogyan veszi eredetét Dávid véréből, ha én bennem, ha édes enyéimben vég tsöpig fogyasztya ma a' vérengező Pogány? De ime' már magához tér, előbbi színére változik a' Próféta: mit kell tehát nekem reménlenem? mit félnem? *Jerem.* Tsak kis vártatva pontra tellyesíti minden ígérétét a' nagy isten, mellyet eadig sűrű homályba rejtet.

tet. *Sede.* A' népnek eleve rabságot, utólb szabadságot, országláft jövendőlfz vala: de e' farkon nem foroghat én állapotom, a' ki Babilont nem látandom, és maga kínos halálra intéz a' Pogány, életem nem veszttem! *Jerem.* Elégg-e' jelentém forfodnak folyamottytát, holott ki-mondám, hogy a' Pogány szörnyű kegyetlenkedéssel fejezi győzedelmét. *Sede.* Hogy fejezi eképpen, ha se halok, se raboskodom? *Jerem.* Nem jól veszed-fel ígémet, tsalatkozol. *Arz.* Királyom ör-állói közelitnek: távozzál kérlek, hogy itt ne érjen Uramnak megáltalkodott haragja. *Sede.* Távozom: tsak arra kérlek kegyes Arzakom, ha Josiáft ide fognák hozni a' porofzlók, hadd lássam, hadd öllellyem, hadd ápolgassam még egyfzer. O hatalmas Isten, ki szertelen hartzot állanak szivemben a' félelem és reménység? 's talám hiú a' félelem? talám hiú a' reménység: Ah Jeremia, hogy életemről, állapotomról függőben ne epeskedjem tovább-is, minnek előtte el-váliyunk, fejtsd-ki már egyfzer jövendő forfomat. *Jerem.* Ne kívány többet: nem merem közelebb fejtegetni az Isteni igének titkát: Josiás fiadat látni fogod: akoron ki-derül minden

den homálya ezen titoknak. *Sede. Me-
gyek*: már ritkább sötétségre hanyat-
lik, sűrűbb félelemmel rettentí el-kefe-
redett lelkemet az éj.

V. KI-MENET.

Jeremiás.

Jerem. **H**Aragodnak közepette-is igaz
és irgalmas Isten! ki érheti-
fel észével ítéletidnek feneketlen mély-
ségét? dorgálsz és vigasztalsz! sebesítesz
és gyógyítasz! Öldöklelsz és élesztetsz!
kegyetlenkedő Felsőgek előtt-is győzhe-
tetlen bátorságra vidámitasz! te előtted
pedig szüntelen kesergésre fakasztaod szí-
vem, sebes siralomra szemem! boszszú-
val fenyegetsz, 's ugyan azon időben
esküvéssel állatod, hogy a' boszszonko-
dón boszszút-állasz! látom nyilván, hogy
most-is nagy kedvedben vagyon Dávid-
nak vére: és mivel te nem sirathatod,
hogy én sirassam, parantsolod.

V. VÉGEZÉS.

1. *Ki-men.* **J**osiás, kinek nevét, nem-
zetségét még sem tud-
ja Evilmér, Sedecziáshoz kíván-
kozik.

kozik. 2. Rapsak hireli, hogy fel-
séges méltoságra akarja Nábuk E-
vilmérnek üdvözítőjét emelíteni. 3.
Magához hivatván Nábuk Sedeczi-
ást gyermekeistől. 4. Manassésnek
Josiás véltt Apjának életét, szabad-
ságát állattya: ofztán mind a' ket-
tőt el-tiltya, hogy ne lássák Sede-
cziásnak ki végezését: 5. Sedeczi-
ásnak hálá- adatlan pártolását pe-
dig kegyetlenül dorgállya, izfo-
nyatos halállal fenyegeti. 6. Az
alatt oda jó Evilmérrel Josiás, Se-
decziás fiának vallya magát: való-
ságos Apjának életét kéri, ki-is nye-
ri nagyon fel-gerjedett Nábuktól,
a' ki meg-máfolván elébbi végezé-
sét, Josiásnak ötsével együtt fejét
véteti, Sedecziásnak szemeit ki-szu-
rattya. 7. Evilmér keservesen si-
ratván Josiást, szüves, de késő irga-
lomra lágyítja Apját Nábukot. 8.
Kinek el-beszéli Arzak az öldök-
lésnek egész folyamottját: 9. Meg-
bánván heves kegyetlenkedését Ná-
buk, Istennek boszszú-álló kezé-

től igen tart, 's Jeremiáshoz folyamik, hogy enyhétse annak sullyát. 10. Jeremiás hathatósan bátorítja Sedecziást fanyarúságos állapotjának békeséges el-szenvedésére.

I. KI-MENET.

Evilmér, Josiás.

Evil. **L**Elkem barátom szájam izére folynak mindenek. Kezünkbe került már azon iffiú, a' kit Sedecziás fiának tartunk vala: de már ki-nyomoztuk, hogy más szüléktől származott legyen: azért szüntesd már búdat, tudván, hogy ki-kapták már Atyám markából szerelmes Josiásodat a' jó egek. *Jof.* Jól tudom ugyan, hogy hazug hír futamodot Josiásról: de még sem tudom, ha ki-kapote' a' veszedelemből? *Evil.* Már túl vagyon rajta Apámnak reménye, hogy markába ejtse: mit kívánsz többet? ki-kopván ezen reményéből már csak azon vagyon Nábuk, hogy a' foglyokat kivégezze e' világból. *Jof.* 'S hogyan tudod, hogy ugyan ezen úttal keletzéjébe nem szorétya Josiást? *Evil.* Mint eszkeskedel kérlek: a' félelemnek bizonytalan okain mohon kapfz: a' bátor-

torságnak valóságos okaira tsak fél várról figyelmezfz. *Jof.* A' félelemnek oka igen nyomós. *Evil.* Merő titkot szóllasz: talám a' foglyok között keferég Josiás? ha úgy: szabad lábra állatom, minek előtte szemére vegye Atyám. Ah ofzoltasd már egyfzer szívédnek sűrű fellegét: egy szavamban áll, hogy megtartsam. *Jof.* Sőt ha szóllok, egy szavammal bizonyos veszélyre döntöm. *Evil.* Nem ismérfsz még valóban barátom: azért hímezed hámozod nyelved járását. *Jof.* Igen jól ismérlek, 's ugyan azért szóllok óva, hogy ne keferitsem szívédet: tsak azon szepelkedjél kérlek, hogy Királyomat tisztelheffem: leg-ottan megtudod izről izre állapotomnak minden folyamottját. *Evil.* Szívesen szolgálok: jerünk: de ime' Rapsak. *Jof.* Most ugyan kelletlen vendég.

II. KI-MENET.

Rapsak, és a' Vóltak.

Raps. **J**Ó hírt hozok Fejedelem: Felsőges Apádnak igazságos haragja tsak hamar halállal bünteti hite-szegett pártosát: de nagyon előzi haragját kegyesége: ezt a' te Üdvözítődöt minden

reménye felett akarja ditsóítani: tudni-illik tulajdona Nagy Nábuknak inkább teremteni, mintsem vesztetni Királyokat. Vitéz Iffiú ugyan azon Korona ékesíti fejedet ma, mellyet Sedecziáfnak hálá-adatlan feje vesztet. Jertek mind ketten. Te példáját, te gyümölsét, végyed Királyi adakozásnak. *Jof.* Véled-e, hogy ezen adomány fellyülműlya reményemet? nagyon tsalatkozol: nem kívánom, sőt utálok én ezt a' ditsóséget: Királyodnak minden hatalma sem érheti-fel reményemet: állya-meg szavát: egyebet nem kívánok. *Evil.* Ime' jó Atyám: ha gyűlölsz kedveskedő kezét, ah ne vesd meg ajándékát. *Jof.* Barátom, e' tanátsod vig elméhez, nem enyémhez illik.

III. KI-MENET.

Nábuk, Manasses, ugyan azok.

Náb. Vitéz Hadnagyom minék előtte az el-végzett halálra mennyen a' párt-ütő: állasd előmbe ötet, állasd gonofzságában közös porontyait. *Jof.* (Bóldog Isten mit hallok? ki-jelentsem-e, avagy tovább-is titkollyam valóságos személyemet.)

IV. KI-

IV. KI-MENET.

Ugyan azok.

Náb. NEmzetes Iffiú, hogy tsak egy kö-römnnyire se melőzzem eskütt szavamat, kívántt ajándékul nyujtom életét, 's ugyan ditsóultt életét édes Apádnak: de ez nem elég: tekintetesb bérét-is véfzed jeles jó tetednek. *Jof.* Ha Atyám élete bizonyos, többet se kívánok, se reménlek. *Manaf* Hozzávaló szcrelmedet fok derék jelenséggel állattad eddig: most illy nagy Királynak kegyeségét ki-váltt hálá-adatofsággal fogadd: és valamint életemet, úgy tanátsomat-is ki-váltt bősűben tartsad. *Jof.* Elete, tanátsa édes Atyámnak, fő gondom. *Manaf.* Kérjük tehát illy kegyeseges felségtől ezt a' kegyelmet, hogy ne kellyen szemlélnünk Sedecziáfnak keferses ki-végezését. *Jof.* Ezt én büntetésnek nem kegyelemnek tartom. *Náb.* Ditsérem jeles hitedet: állyatok egy párányig félre mind ketten: haragomnak fullját ő érezze, és melly különöffen bősűllöm a' hitet, és jóságot, rajtatok vegyen példát: hogy haragom, és kegyeségem egyaránt gyötörje. Lássa szemivel nem tsak azt, a' kit le-hengeretek,

E 4

tek, hanem azt-is, a' kit fel-ültetek Királyi székére: ne-is költözzék illy reményel a' más világra, hogy erre a' fia kapjon valaha. *Manaf.* Sőt vigadozva mégyen a' halottak tartományába, ha fiamat látandja --- *Náb.* Tsak mennyetek: máfolthatatlan Nábuknak egyfzer ki-adott parantsolatnya. *Jof.* Igen helyes parantsolatod: hiú Manaffes félelme. *Evil.* Most ugyan tetfzel: el-sem válok tőled, a' míg felséges Koronával nem környékezem felette érdemes fejedet. *Jof.* Más bérét várom én érdememnek.

V. KI-MENET.

Nábuk, Rapsák, Arzak, Sedecziás,
két fia.

Raps. **I**Me' az iftentelen párt-ütő. *Sede.*
IMe' a' telhetetlen vér-szopó.
Náb. Nem enyésznek fűstbe meny-ütő kőveim, a' mint balgatag efzed képzi vala: imádd már ezt a' kezdet, melly azoknak tűzes fullját fejedre sűti: mind eddig kegyeségemnek, már boszszú állásomnak bélyegét szemlélye rajtad szelles e' világ: el-tekélttem már éppenséggel vesztedet: vakarj tőlem háladatlan fene otsmány tzenkeiddel egyetemben

ben régen meg-érdemlett halálra, és a' pokolnak mélységében tanuld-meg, mint kellyen imádnod engem, mint Isteneimet? *Sede.* Engesztelhetetlen fene gyönyörködjél ám-bátor felette el-áradott fanyarúságomban: töltsed tetézve telhetetlen boszszúdat ártatlan gyermekeimen, így állatod tudni-illik álmodott Istenségedet: de halhadfza végre Királyi szabad nyelvemnek vég szózatya: nem óltod ma ólthatatlan szomjúságot véremmel vérengező pogány: utánam hagyom édes véremet, fiamat: akár hová véendi ötet a' kegyes, vagy kegyetlen szerentse, magával vízi őszs Országának örökös igazságát, és mindenütt boszszú-állásra gyulafztya édes véremet ma fogytig ontandó vérem. E' reményem enyhíti erőszakos halálom fullját, 's ennél-is kefervesb vesztét szerelmes magzatimnak. O darága fiam! ő ártatlan, ő gyöngye áldozattya ez ifzonyatos dühösködésnek! *Fiú.* O Atyám fogd-el tőlünk az átkozott pogánynak türheteretlen tekéntetét! *Sede.* Efméld tennen magad: véremnek telhetetlen pazárlója, ki ifzonyatos erő-fzakkal őtlefz Atyai szivembe, holott tsupádon tsupa ártatlanságnak barom fel-

Kontzolásával ostromlod álhatatofságo-
mat: de hiú minden durvaságod: meg-
állya szívem maga tetézt dühösködé-
fedet: lelkemet erő-fzakofon ki-fajtólni
teftemből, el-fzántt akaragod? nem ellen-
zem: ne a' melyem: merétsd belé fzúnte
maroklatyáig iftentelen törödet te Se-
decziáshoz, Juda Királyához illendő
hohér: de tudjad, hogy ki-ontandó
véremnek vére elébb vagy utólb主 min-
den ok vetetlen boszfzút áll kegyetlen
dölföfségeden. Erösödjetek fiaim: nem
marad-el fokáig Jofiás. *Náb.* Ez a' te
fzemtelen bátorságod világos jele ki-
váltt kegyefséggel elegyedett haragom-
nak: ki nágyot botlafz, holott tudja mi
agya-fúrt Prófétádnak fzavához támasz-
kodván buta reményel táplálod buta fe-
jedet, világosan ifmérteti a' vas, mel-
lyet pöngetfz, a' halál, mellyre hanyat
homlok dülifz. De talám Jofiás vég re-
ményed ragad-ki markomból? ó efszelös
bizakodás! mi erő, mi rejtek menti boszfzú-
álló kezemtől ügye fogyott fiadat?
ingó, töredékeny nádra fzorúltt már bo-
tor reményed: a' melly Országot, Ki-
rályi fzéket, páltzát Jofiáfra akarfz vala
fzállítani, ma más kezében látod. *Sede.*
Mitsodát? Dávidnak imádandó fzéket
mer-

merje más valaki fertezettetni? *Náb.*
Orztátlan párt-ütő te fertezetteted eddig:
hallyad parantsolatom: minek - előtte
iftentelen lelkedet ki-ókádod, borúly
mély alázatofsággal annak lábaihoz, a'
kit ma Királyi fzékedre üttetek, hogy
ne talám olly reményel költözzél po-
kolba, hogy a' fiad kapjon reá valaha,
hogy boszfzút állyon rajtam. Arzak
fzollítsd ide Manaffest fiastól. *Sede.* 'S
ezt fzelellyem én gyalázatos halálom
előtt? ez-e' ama hit, mellyet annyira ma-
gafzta vala Arzak? ó gonofz Apánál
gonofzabb fiú! *Náb.* Jönnek már? te
háladatlan új ortza pirúlva fzelellyed
óket.

VI. KI-MENET.

*Jofiás, Evilmér, Rapsak, Arzak,
a' Völtak.*

Sede. URam Istenem! mi tsuda? édes
fiamat, Jofiást látom-e? *Evil-
mér térdet bajtván:* Atyám! *Náb.* Mi te-
hát? *2 Fiú.* Ah édes Bátyám fiefs fege-
delmünkre. *Náb.* Fiam, Bátyám: mi
tsudák? mi árnyékok ezek? *Jof.* Nem
tsudák, nem árnyékok felséges Uram:
valóságos valóságok. Ideje már, hogy
félre vonyam a' kárpitot: Felséges Ki-
rály

rály nem Manasses, hanem Sedecziás fia Jofias vagyok én: ez édes Atyám: ennek életét fogadtad esküvéssel; ezt kívánom tőled. *Sede.* Ugyan mit tselekövével édes fiam. *Náb.* Örök Istenek! Manasses --- *Arz.* Már önnön vérében fetreng: alig mondám-ki parantsolatodat, leg-ottan önnön kezével, önnön melyébe szegezé önnön törét, e' vég igékre fakadván: mivel nem maradhat már titokban fortélyoskodásom; jobb faját törömré, hogy sem a' vérengező pogány kegyetlen akaratyára bíznom vég pihenésemet. *Náb.* Istentelen, 's annyit mere? *Evil.* Ah kegyelemnek, hatalomnak nagy tüköre, édes Atyám! ezen életemre; mellyet Jofiasnak kell közfönnöm --- *Náb.* Mit kívánsz? *Evil.* Botsánatot Údvözétőmnek. *Jof.* Nem botsánatot, Atyámnak esküvéssel állított élete, egyetlen egy kérelmem: ha ettől el-nem álland kegyelmed, igazságod, bőven elégitesz. *Náb.* O Istenek! így tünteti tehát füstbe boszszúra gerjedet akaratomat egy tehetetlen gyermeknek fortélya? *Evil.* Ez merő jóság, ártatlanság: más szöte a' tsalárdságot. *Náb.* Kely-fel fiam, fogd-el szivedet ettől a' Királyi véredet motskoló szánakodástól

tól te, én eskütt hitem mellől el-nem állok, mellyre Királyi méltóságom, mellyre meg-tartott életed kötelez: de illy véletlen változásban óva kell tapogatnom, hogy nagyot ne botollyon tanátsom. *Sede.* Almot, vagy ugyan téged látlak szerelmes fiam! 's miért? miként? --- *Jof.* Szerelmes Atyám! hadd térítsem-meg az életet, mellyel néked tartozom: ártatlan tettetésem, mellyet jó Istenem gyámolított, diadalmat von Nábuk haragján: Manasses fiának vél vala ő lenni: hogy Evilmérnek én karommal meg-tartott életét méltó bérrel jutalmazná, önnön életére esküvék, hogy meg-tartya Apám életét, a' mellyet én kívánok vala bérül. *Sede.* Nem egy könnyen állják-meg a' vér-szopó pogányok, maga eskütt hitőket, hanem ha ifzonyatosb kegyetlenséget esküsznek. *Náb.* Meg-pihentem már: helyes tanátsra nyitott utat gyors elmém: hogy gyermekeit ki-végzem e' világból: Sedecziásnak hogy Apját meg-tartom: Jofiasnak fogadtam esküvéssel: noha tudatlan esküdtem, illik pontra tellyesítenem esküvésemet. Sedeczia! eskütt hitemnek szentelem boszszúmat: nem veszttem életedet: ebből ki-vehedd Jofia, mi bérét
vé-

vészéd ravaszkodásodnak? te half-meg: hogy eskütt hitemnek áldozzam kegyelmemet. De az egekre, és mind arra, ha mit nálomnál nagyobbbat foglalnak magokban, eskűfzöm, fokkal fájdalmasabb szívemnek a' te halálod fiam, hogy sem Apádnak élete. *Sede.* Mi tündér kegyesség ez: a' bűnetlent vesztetni, hogy a' bűnös éllyen? En vétettem: én szövetkeztem Egyiptuffal: én ráztam le nyakamról igádat: én ütöttem pártot ellened: de ez mit vétett? hanem ha vétek, majd óhatatlan haláltól menteni édes véredet. *Jof.* Ne zaklasdd idétlen búval bánattal szívédet édes Atyám: ez áll világból ki-bontakozni, nékem fő örömem: vidám szívvel, ortzával mégyek én nagy őfeim nagy lelkeihez: vigadozva tsatlom ditsóséges tetemeikhez ártatlan tetemeimet: túl esem már minden változáson, félelmen: nem szorongattya testemet a' vérengező pogánynak bilintse: nem győtri lelkemet dühösködése, nem sérti szememet édes nemzetemnek vég veszéllye. Hogy így eszeskedjem, így erősödjem, tsak most sугá fülembé Jeremiás. Te édes Atyám ély: a' homályos jövendőlésnek egyik tzikellye már el-tellet: a' másíknak tsak hamar ki fej-

fejtendő titkát békével várjad: ez az egek parantsolattya. *Rapf.* Ki tarthassa-meg szemeinek sebes folyamit illy keferüséges változásban! De vallyon mit forral magában mély gondoskodásba merültt Királyom? *Nab.* Ugy vagyon: meg-esküdtem: Királyi felségemben jár eskütt hitem: haszontalan eszmélkedem, mi úttal mentsem haláltól szegény Jofiaft. De mire tartom istentelen ellenségemet? el-telvén a' jövendőlésnek egyik tzikellye: a' másíknak is kellemetes kiderülését várja: már ezt kell tellyesítenem: de úgy hiszem, nem esik szája izéré: Sedeczia! Istenednek ígérete: nem látod Babylon tornyát: Igen-is nem látod: életed szemeit akarám bé hundertni: ezen végezésemből ki-forgatot gondatlan eskűvésem: mást végzek: hogy a' homályos jövendőlésnek más tzikellye tellyesedjék, tested szemeit szúratom-ki: és így diadalmas szekeremhez kötött vakrabomat hurtzollak téged soha sem látandó Babylonba. Mond-meg már, mit reménlefsz többet? *Sede.* Jaj nékem! vakfogoly-szolga-Babylonba! nyilván tapasztalom már, hogy semmi elme, erő, tanás, fortély nem gátolhattya Istennek jövendölését! Tellyes diadalmat vól rajtam

tam Nábuk: ísmérem, imádom Istenemnek bozsfzú-álló kezét. Örök Istenem! édes eleimben kiváltt kegyeségednek, én bennem kiváltt igazságodnak példáját terjesztetd szélles e' világra: de szép tsendel fogad életem tárgya? hogy ez annál kellemeteseb légyen, arra kérlek egyedül irgalmas Istenem, búval bánattal el-tellet napjaimat kora halállal fejezd. Te pedig ditsőséggel el-tellet Király győzedelmeddel tennen kinyeden ély, gyönyörködjél, kérkedjél. *Evil.* 'S vallyon kő vagyok-e' én? hogy el-bámúltt szénye fziüvel nyögjem-el édesfemnek tetézett kefervét? Ah Josia! jobb fiú, hogy sem barát! ki álmélkodtató szeretet, hűség kapsol Atyádhoz! ki parányi barátodhoz! Atyám ládd-e' ezt a kardót! Josiás kardját, életem egyetlen egy védelmét! ha szerelmes barátom életéért esedező kérelmem nem fér fziüvedhez, férjen édes barátomnak Josiásnak szántt, és áldozandó életem. *Náb.* Arzak fogd zabolára ezt az éretlen indulatot. *Jof.* Tartsd-meg édes Evilmérem nékem szántt életedet, tartsd-meg tennen magadnak, Apádnak, országodnak, édes atyámfiának, a' kit Babylonnak kegyetlen tömlötze fanyargat: használ-

nálhat ezeknek: nem már nékem. *Náb.* Mennyetek már: te Arzak járj-el híven vég parantsolatomban. *Arz.* Tetézett kefervemben meg-dermedett nyelvemet már alég mozdétom. *Jof.* Barátom ime' meg-téritem kedves ajándékokat: talám nagyobb ditsőségre nyit utat néked. *Evil.* Sőt inkább szegezd fziüvembe! lelkemnek telhetetlen szomorúsága! -- *Jof.* Isten hozzád lelkem édes barátom! *I fia.* Szörnyű halálra megyünk tehát szerelmes Atyám! *El-bámúlt Sedec.* O Istenem! ô Istennek szentséges háza! ô édes magzatim! ô Dávidnak választott nemzetsége! ô Istennek máfolthatatlan szava! mire jutot bóldogtalan fejem!

VII. KI-MENET.

Nábuk, Evilmér, Rapsak.

Evil. **H**Add késérjem darága kintsemet! életemnek egy felét vesztetd Apám: áldozd-fel más felét-is telhetetlen haragodnak. *Náb.* Egy nyomot se tégy gyermek: atyai akaratomat parantsolat gyanánt tiszteld. *Raps.* Ne indulj-meg rajta ô Király: igen el-hatalmasodot fájalmában nem-is tudja, mire fakadjon nyelve? *Náb.* Magzatom vétkének könnyű

nyű a' botsanattya: nagyobb bú furdal-
lya szívemet: könyörületességnek vél-
ném, ha felette mardosó őszöntel nem
keverné minden izemet. Soha fenkire
sem gerjedet olly szörnyen haragom,
mint erre a' párt-ütő nemzetre: azon
vala a' háládatlan, hogy felségem iná-
ról le-űsön, hogy fel-gerjedett haragom-
ból tsúfot üzzön: 's még-is úgy lázlik,
mintha igen kegyetlenkedném: nem-is
szemlélhetem bú, bánat, infzonyodás nél-
kül ki-ontott vérét: Rapsface talám ártat-
lan, talám szent ez a' vér, melly szinte
siralomra fakasztya szemeimet? *Rapsf.*
Ez világos jelensége felette könyörüle-
tes szivednek. *Evil.* O Jofia édeséges
barátom! édeséges felem! *Rapsf.* Efze
lősködik keservében. *Náb.* Hadd eny-
hétse ártatlan firánkozással heves fájdal-
mát. *Evil.* Tehát tennen ártatlan vé-
redben fetrengesz már szívem édes bará-
tom! ő ki mélyen hatott emlékezetembe
ékeséges képed! úgy lázlik, hogy mind
egyre körültem kerengesz: ismértem sze-
relmes ortzádat, ismértem engem éltető
kezedet, ismértem édeséges fozatodat!
menny már ő bódlog lélek! menny ama dí-
tsóúltt lelkekhez, vegyed jeles érdeme-
idnek bő és örök jutalmát. O én Jofia-
som!

som! szerelmes tárdom! alig kezdélek íf-
mérni, alig botsátkozám gyönyörúséges
nyájaskodásba veled, leg-ottan ki-fatsará
szívemből egyetlen egy örömdömet az
ádáz szerentse. 'S hogy állyam-meg ezt
a' szertelen erőszakot? hogy vethessen
gerebet egy valaki, hogy nyomodban ne
űgessek? Ah rohannyatok már bizváft
reám sötétes barlangitokból ti kegyet-
len fene-vadak, szaggafsátok, rombol-
lyátok bizváft minden tagomat, izemet,
hogy tsak hamar juthaffak oda, a' hová
ártatlan üdvözítőm, kintsem, életem!
Náb. Vidd-el szaporán Rapsface: igen fel-
keveri gyomromat telhetetlen keserve:
ki nagy búra fakad boszszú-állásom, melly-
ből merő gyönyörúséget, örömdöt, éde-
séget várok vala! de ime' Arzak.

VIII. KI-MENET.

Arzak, Nábuk.

Arz. **O**lly szánakodás, olly iszonyo-
dás fogá-el szívemet ő Király,
hogy meszszünnen sem tudom; honnan
kezdjem beszédemet. Eltemben soha sem
láték bátrabb fiút, fanyarúságosb Apát:
Náb. Véghez ment e' parantsolatom?
Arz. 'S ki mondhasza-ki volta-képpen,

miként ? szinte akkor hullának az ártatlan apróságnak fejtskéi, a' midőn gyöngge kezeiket, keserves könyekbe bórúltt szemeiket emelgetik vala Apjokhoz : olly hathatós szánakodást gerjeszte ez a' szörnyű öldöklés mindenekben , hogy még a' durzadt porofzlókat-is sűrű firalomra kínszeritené. De Josiás! Josiás! -- szinte el-áll nyelvem ő Király! deli termete, bátor szíve, vidám ortzája, keservében elbámúltt Apját batorító édefséges szava olly könyörületeségre, álmélkodásra bírá az egész népet, hogy győzedelmi pompával ditsöitetni, nem halállal tufakodni látfatnék. Mit mondjak már a' keferüségnek tengerébe merültt Sedecziáfról? önnön vérekben fetrengő gyermekeibe szögezett, keferüséggel el-tellet, megdermedet szemeit előbb szúrá-ki a' fájdalomnak szertelensége, hogy sem a' hőhérnak töre. *Náb.* Edes Arzakom sem mire sem erefzkedtem mind eddig, a' mit meg-kellene bánnom: ezen kemény végezésemet akaratom ellen-is kell fajnálnom. De hová ragad szánakodásom? avagy nem botlottam ebben: avagy ha botlottam-is, vagyon-e' olly hatalmú Isten, a' ki bofzfűt állyon, avagy állhasson rajtam?

IX.

IX. KI-MENET.

Jeremiás, ugyan azok.

Jerem. **U**Gyan azon Isten, a' ki haragjának közepette-is nem vetkezeti Dávid házára hajlott irgalmából. El-jő higyed, el-jő ama keserves üdö, holott tetézett bofzfűt áll mostani bofzonkodásodon Israelnek Istene: sanyarúsággal el-tellet Dávid háza, felséges Szentegyházunknak le-omlott falai, Sionnak kietlen pufztaságra jutott vára, sullyos vasba, tömlőtzebe szorútt Israel népe mint egy ujjal mutatnak ama szertelen bofzfűzúra, mellyre telhetetlen dőlőfősgedet intézi Istennek mindenható Keze. *Náb.* Engefzteld reám kérlek ő Próféta ezt a' nagy, és mind eddig isméretlen Istent: ime' le-mondok már minden haragomról: sőt kiváltt kegyeséggel folytatom mind egyre szemeitől meg-fosztatott Királyodnak bús életét Babylonban. Jerünk már, hogy ne lássam Sedecziásnak sanyarúságos állapotját: igen gyűlölöm vala eddig: már szívesen szánakodom rajta.

UTOLSO KI-MENET.

Jeremiás, Sedecziás.

Jerem. **S**Ez e' Judának Királya, kiben csak embert-is nagy nehezen

F 3

nyo-

nyomozok? anyira folyá-el kegyetlenül ki-szúrta fzeimeiből ifzonyatofsan tsurgó vére! Vérengző Káldor! a' ki most az eget vered dőlős tetőddel, tudjad, hogy ma holnap fokkal ifzonyatosb, fokkal gyalázatosb fanyarúságnak őrvényébe hengerét telhetetlen gögöd. Mennyei Örök Istennek bofszú-álló keze ki vér az emberek között: fene-vadak barlangiban léfzen lakod: meg-keményedik, szörősődik, körinősődik bőröd mint a' baromnak: négy kéz láb máfzkálfsz, a' vadon erdőket, fene-állatokat rettenteni fogja éktelen termeted. De fztetlen ifzonyodáfomban-is egy némelly tsendes elmének fugára vidámitya el-keferedet fzívemet. Térj magadhoz Sedeczia! az örök élő Isten, kinek nem haragja, hanem valójában való irgalma árafztotta reád mind e' fanyarúságodat, légyen egyetlen egy reményed, kintsed, örömd. *Sede.* Örök Istenem! haragodban-is igaz irgalmas Istenem! Te hozzád folyamom, téged imádlak, téged ditsóitlek felette el-áradott keferiüségemben. Temérdek ugyan a' mit fzenvedek: de régen, de igen meg-érdemlém! vakabb, nyomorultabb, bóldogtalanabb valék, holott rusnya fertelmeskedésnek, bálványozásnak motsárában fetrengék vala, hogy

hogy fem most, holott fzeimeim el-enyészett fényét fájlalom. Nem el-vesztett Országom, kintseim, gyermekeim, nem rabságom, vakságom oka fzívemen olhatalmazott fájdalmamnak: hanem táméntalan gonofzságom. Vétkeztem Uram, vétkeztem! esze veszettül tapodtam fzent Törvényidet! kegyetlenül üldöztem Prófétáidat! rútul gyaláztam imádandó nagy nevedet! tengeri fővenynek fzámtalan fokaságát előztem gonofzságim fokaságával! Ezek valának tetézt fanyarúságnak keferves gyökere: ugyan ezek léfznek fzüntelen kefergefemnek. Szemeimnek meg-térhetetlen kárát tsupán arra nézve bánom, hogy nem firathatom már büneimet: de mivel nem folytathatom már fzeimeim könyeit; folytatni fogom éltem fogytaig bánkodó fzívemnek véres folyamit. Ezek engefztelleyenek téged nagyon meg-bántódott Istenem: ezek mosás-el vétkeimnek fertelmes motskát. Ezt ha meg nyerendem, valóban bóldogul folytatom, és kegyes fzaavadhoz képeft szép tsendel fejezem életem napjait. *Jerem.* Menny-el már bízáft édes Királyom, kövesd Babylonba győzedelmes, de minden kegyetlenkedésből ki-öltözött Nábukot. En azonban

ban Istenem parantsolattyához tartván,
 itt maradok ügye-fogyott hazámban: és
 majd a' fel-dúltt Szentegy-háznak, majd
 a' le-omlott Királyi várnak kő romláfin
 üldögelvén, keserves éjjeimet, keserves
 napjaimat szüntelen kefergésben, firalomban éldegelem, folytatom. Hogy
 pedig maradékink tanúllyanak rajtunk,
 el-pusztúltt Jerusálemnek hevés hamvára
 e' versüket jegyzem: Tanullyatok Sedecziáson Királyok, és vegyétek sziveitek-
 re, hogy Isten akarattyan fordul-meg a'
 Felsőgek böl dog és böl dogtalan állapattya.
 Mi haszna roppant tartományokra
 terjedett birodalomnak? mi haszna ezer-
 nyi ezer vitézekből álló feregeknek? mi
 haszna hatalmas Országokkal kötött szövetsé-
 gnek, ha Istennek kegyes Keze nem
 támogattya? Az igaz hit, Isteni tiszteltet,
 jószágos élet állattya: a' hűtelenség, erő-
 szak, fesletség, fonákul forgattya a' Ki-
 rályi székeket. El-vefzti óvéinek,
 a' ki Istenének szegi hitét.

V É G E.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár